

Dumitru Dumitrescu

Revelațiile tăcerii

editura
EMMA
2015

Dumitru Dumitrescu

REVELAȚIILE TĂCERII

editura
EMMA
2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
DUMITRESCU, DUMITRU

Revelațiile tăcerii / Dumitru Dumitrescu. - Orăștie :
Editura Emma, 2015
ISBN 978-973-1700-92-2

821.135.1-1

Copyright © Dumitru Dumitrescu
Toate drepturile sunt rezervate autorului.
Nicio parte din acest volum nu poate fi copiată fără
permisiunea scrisă a autorului sau menționarea sursei.

Selecția și corectura textelor aparțin autorului.

editura
EMMA

MEMBRĂ A UNIUNII EDITORILOR DIN ROMÂNIA

e-mail: office@florema.ro;
Tel.: 0354 104 753; Fax: 0354 814 387
<http://www.edituraemma.ro>

Motto:

„Ecoul curcubeului e ultima simțire sferică a luminii,
căreia cerul îi delimitează frontiera și i se așază pe umeri.”

CAII ALBI

Triluri vesele și triste
Răsădesc în mine-apusuri
Când, venirile-mi sunt dusuri
Mă prind gânduri altruiste

Cu tandrețea lor prin plete
Să-mi aline gerul iernii,
Povârnit din valea Cernii
Pân' la casă-n poarta veche;

Caii albi, pur-sânge, gemeni,
Din găleți cu voluptate
Înghiț pe nemestecate
Fulgi de nea și fân de-asemeni,

Pe mirarea zilei crudă
Toropind ușor grămada
Când, sub streășină zăpada
Mi-a bătut la ușă... udă!

TĂCERE MALIGNĂ

Nimic nu mă doare mai tare
Ca lama de spadă înfiptă-n viscere
De tine ingrato, malignă tăcere,
Ursuză, scorțoasă, mustind de trădare!
Cât încă doresc să se lupte
Cu trupul livid și golit înlăuntru,
Moi buze întinse ca untul

Încearcă-n zadar să se-nfrunte.
Declinul mental al relației mele
Cu viața prescrisă de asprul destin
Mă cheamă, iubito, să vin la festin,
Festin cu gunoi din pubele;
Gândind inocent că am sufletu-n comă
Semnat-ai pe-ascuns un acord moratoriu
Să fiu internat la spital,- purgatoriu
Cu medici bețivi, în secții fantomă.
 Nimic nu mă doare mai tare
 Ca tine, ingrato,... mustind de trădare!

PRINTRE CICLOPI

Aș vrea să mă strecor printre ciclopi
Urieșești cât hornul de termite,
Cu guri de-acces spre minți păienjenite
De prozești sau de bastarzi miopi.
Purtat de val pe mări de plastelină
Sunt fulgul păpădiei în sperjur
Cu glasul ascuțit cât pot să-njur
Treponi frustrați cântând la ocarină.
Nu văd alt mod prin care să îndrept
Descreierarea genelor fosile-n
Relația marmotelor surile,
Ținută pe ascuns, în vreun fișet;

Insesizabil lupta mea din start
Gândită prost, neștiindu-mă învinsul,
Nădăjduind că poate, eu sunt insul
Ce va fi pus în paradis de cart,

Lucrat mărunț, șiret de câte-un tartor
Mi se deschid dosarele în alb,
Motiv spre a fi prins ca un codalb
În lațul de minciuni al vreunui martor.
Printre ciclopi și-ngustele lor frunți
Detaliind că n-am trăit degeaba,
Desfigurat văd morbidă estrada
Că-i închisoare-a mieilor desculți;

Aceiași dinți și-aceiași ochi în frunte
Văd lupii îmbrăcați cu merinos
Veniți să prezideze maiestuos
Procesele la teanc ce par disjuncte.
Inexplicabil stau pe ziduri plângeri
Reprogramate pentru-a mia oară
Drumuri, tăceri, suspine cât să moară
Dreptatea-ncet, în proceduri-constrângeri.
Caverna din pulmoni se vrea extinsă
La social prin spori tuberculoși
Cu dictatori mărunți, primejdioși
Având un scop perfid, s-o țină-ascunsă!

Monoculari cu frunți înmuchiante
Săgetătoare-n regnul intelect,
Prin glasuri paralitice de... rect
Hipnotizează ciute-njunghiate!
Destinul meu e simplu, prigonit
Am remușcări că-am renunțat la luptă,
Scăpat de eșafod, cu haina ruptă
Țepe de prun în foc mi-am înroșit
Să pot lovi în hoarda unioptă
Ca Odiseu tăciuni aprinși să-nfig,
În ochii plasmagonici și livizi
Ai gheenelor caverne, ce-i adoptă.

Un alt blestem din lumile smintite
Rădăcinat în capetele-nguste,
Inoculând plăceri ca de lăcuste
Școleşte pui de draci pe stalagmite;
Fiind ispitiți cu gustul crud de floare
Și sânge scurs de capră-njunghiată,
Văd apatrizi degenerați în ceată
De peste tot că vin, la masacrare.
- Oh, Doamne, dă-mi puterea să îmi apăr
Câmpia, regnul, hrana vieții mele,
Cerule senin cu vatra lui de stele,
Jarul de prun pe ochi sticloși, să-l scapăr!

Printre ciclopi și-ngustele lor frunți
Detaliind că n-am trăit degeaba,
Desfigurat văd morbidă estrada...
Că-i închisoare-a mieilor, desculți!

NU-MI APARTIN

Îmi este greu să m-afișez pe stradă
De ochii lăcomoși ce mă privesc,
Să fiu bârfit, vreun beteșug să-mi vadă
E rușinos de,-altfel... și-i firesc!

Poate-ntr-o zi mă vor lovi în față
Escaladându-mi umerii-apeleați,
Sunt un produs, nu-mi aparțin, ce viață...
Exprim un junghi vândut la renegați!

Că-am devenit al urbei dulce pradă
De clevetiri ori dat a fi exemplu,
Cu nasturi prinși nădragii, stând să-mi cadă
I-am agățat și-n cozondraci de fetru

Să strângă-o cruce mare-n cataramă
Pe spate paravan la toate alea,
Mă furișez să nu-ntâlnesc vreo damă
Ori vreo pisică gri, să-mi taie calea!

Premonitatea mea,-i din Karma-Sutra
Căci de deochi mi-am luat pe dos chiloții,
La târg toți ageamii îmi spun ultra,
Plătiți să zbiere-n piețe: - Hoțul, hoții!

Îmi este greu să mă-afișez pe stradă,
Să fiu bârfit... vreun beteșug să-mi vadă!

TEASCUL

Voi stropși în palme timpul
Să-l fac must de pus în cană,
Clipotul de văz să-mi curgă
De pe ochi și de pe geană.

Teascul greu, rotit de gânduri
Pumnii să mi-i strângă plini,
Cu-a dulceții zilei boabă
Strânsă-n săptămâni-ciorchini.

Luna să-mi hrănească vița
Pe butuci de ani o mie,
Altoiți în coronița
Vieții mele-n deal... la vie.

ZĂBALE

Evenimentele-mi descriu un lanț cu nesfârșite zale
Revelatorii în sfârșit, când disperat caut scăparea,
Tăria brațului întins de gaica ultimei zăbale
La capătul deziderat triumfă-ostentativ plecarea.

Pe coridoare-ncet se-aud cu pași mărunți priviri confuze
Complete pentru judecăți exhaustiv-controversate,
Trec detinuți încătușați chemați la bară să difuze
Sub jurământ părtași fiind, pârâșuri neelucidate.

Un cerc se-nchide vicios spre a răspunde contondent
La lovitura de ciocan în a discerne adevărul,
Pe undeva răbufnă mut, potențialul insurgent
Al unui ins calificat să-și pună-n evidență flerul.

Atât mi-a mai rămas să am, o doză mare de-ndoială
Asupra stărilor de fapt și-a logicii elementare,
Prin bunul simț, când în sistem se merge pe căpătuială,
Aș vrea să resetez din start prostia ultimei zăbale

Atârnătoare pe grumaji la sfinți dospți în parnosie,
Mitroglodiți dezgustători din cancelarii cu prescură,
Topind ninsorile golgotei, ce lăcrimând fără să știe,
Aduc, din rai, eroi să jure cu mâna dreaptă pe scriptură.

Ca prin cuvânt să prorostească nescrise, încă, declarații
Cu limbi de foc, oficiale, juridizate din căpestre,
Ținute-ascuns la naftalină, unse cu șpăgi și aberații,
Slujind tertiplului partinic, abreviind pe-aceleași texte;

Articole de legi ambigue, spre-a ne prosti pe toți în față
Noi, cei pioși, săraci cu duhul, manipulați de toți șmenarii,
Primind decizii unanime date de inși prin ordonanță
Vom fi model de pedepsire, fără vreun drept la comentarii...

Revelatorii, în sfârșit! Când disperat caut scăparea
La capătul deziderat, triumfă-ostentativ... plecarea!

LA VÂNAT PE BANCHIZE

M-am oprit curios să-mi ascult depărtarea
Mărginită de nori pe un vânt șuierat,
Căutând adăpost sub un munte cât zarea
Propriu-mi gând a trecut peste-oceanu-nghețat;
Să privească-n nadir dinspre poli aurore
Încântat de miraj și nirvane austre,
Fulguri de ozon în eșarfe azore
Îngrădesc lângă mal perimetre lacustre.

Eschimos rătăcit la vânat pe banchize
Fără reni, fără câini, îmbrăcat în pufoaică,
C-un harpon și-un hanger să n-am alte surprize
Sunt atent și ascult tânguiri de ursoaică.
Colți de morsă se văd printre sloiuri de ceară
Am plecat să vânez lupi și carne de focă,
Peste urme-mi, la pas, trece-o vulpe polară
Spre un stârv înghețat, ce cu drept și-l alocă;
Cât mi-e ziua de lungă și zăpada de plastă
Îmi suspină un pui gângurind ca un prunc,
Alăptat sub ghețari de-o balenă albastră
L-a mea copcă-a venit,... sufocat de adânc
Ca și mine zorit, strâns de ger să respire
Pe banchize marcând perimetre înguste,
 Eschimos la vânat întru-a sa rătăcire
 Către poli a țintit, orizonturi lacustre.

LEGAȚI CU HAM

Copii legați cu ham din feșă
Plăpânzi și cruzi scâncesc umil
Când, din tavane, printr-o breșă
Îngeri la pat sosesc, tip-til.

Să le aprind-o scânteioară
Alin pustiei lor de viață,
Uciși de dor cât să nu-i doară,
Strânsoarea nodului de ață.

Au fost ursiți la pribegie,
Dezmoșteniți de sâni lăptoși,
Necopți din turta ursitoare
S-au însteblat în feți-frumoși

Și trag la ham ei, cruci de mir
Sub talpa lumii semidocte,
Pe lacrimi, ochii de copil
Așteaptă îngerii... să-i adopte;

Fiind rodul neputinței noastre
Certificat cu-o semnătură,
La poarta dragostei sihastre
Ne-am transformat în stâlpi de ură

Ai lăcomiei din spitale
Sau, prozeliți cu cap de mort,
Zorind a stinge din petale
Muguri de vieți aprinse-n tort;

Copii legați cu ham din feșă,
Așteaptă îngerii... printr-o breșă.

VORTEX POLAR

Negurul nopților polare prin spiralarea lui celestă
Vremelnic alăptat de ghețuri cu geruri aspre și furii,
Învârtoșat pe culmea zării din geana armurii terestră
Învârte-a hulelor Americi: – ninsori și vânturi fumurii.

Curenți centrifugali ridică vendete aprige, lăcuste,
Un iureș prădător de fiare cu aripi-pale de titan,
Oligofreni paraplegezici conduși de capete înguste
Învârt elici, frământă spațiul, deasupra marelui ocean;

Fiindcă-și închipuie austrul că poate dobândi conturul
De permafrost spre stăpânire ca un imperiu beligent,
Având pretenții hegemonice peste popoare, el fiind furul
Asupritor, să țină lumea sub un control cât mai atent;

Negurul nopților vremelnic se va-nfrupta din noi fruntarii
Care-ntre timp sub osârdia îngustelor cămăși polare,
Își vor crea din obârșie destine-n forțele contrarii
Ca să topească ochiul hulei și-armura gheții până-n zare.

Atâta timp cât nesimțirea cu coada brută de secure
Învârte muchii, taie vene, pre sânge-amestecat de neamuri,
– Voi trădători ai seminției, poporul meu, nu e pădure...
Priviți-vă de-acum sfârșitul, cum pică frunzele din ramuri!

Căci nu voi accepta prigoana de osândit pe gerul iernii
Și nici deasupra permafrostul mormântător de oseminte,
Căldura trupului organic la luminarea din vecernii
Vârtej de ape revărsa-va... ocean aducerii aminte

Vremelnic alăptat de ghețuri topite-n asprele furii
Cu sânge-amestecat de neamuri: – ninsori și vânturi, fumurii.

RĂVAȘE NECITITE

Sfășietor de iute-mi trece timpul
Car plumbii tinereții în spinare,
Neștiind ce preț per'plic plătesc la timbru
Mi-am pus cenușă-n cap de resemnare;

C-am degustat dulcegării pe buze
Amare ca tulpina de lăptucă,
Îmi bat la geamuri ielele cu scuze
Răvașe necitite să-mi aducă

Pe carele demult s-a șters cerneaua
Lăsând aprenta umbrei pământie,
Ce-a-ntrezărit, când vântu-a tras perdeaua
Un adrisant răpus de insomnie.

Inexplicabil plicul cu neliniști
Nu vrea destinatarul să își vadă...
Amprente, răzvrătiri și urme-iniști
Dau insomnii, pornite către sfadă;

Sfășietor de iute-mi trece timpul
Petrecărind pedanterii din buze,
N-am remarcat pe plic, dacă-i pus timbrul...
Sărutul-preț al ielelor, cu scuze.

SOLDURI

Peste-o urbe inocentă trece-un zvon de ieftinire
Negustori sosesc în piață, precupeți la stors de solduri,
Că sunt prețuri de promoții, că sunt mărfuri din scumpire
Proștii vin și se îmbulză, lumea-și face loc cu bolduri.

Mulți îmi spun că-i sărăcie, statul pe-un amendament
Banul l-a dosit în bancă, mărfurile-s în vitrine,
Fără bani, producătorii sunt împinși spre faliment
Cozi la forțele de muncă, rafturile-s toate pline!

- Cine-i statul ăsta, frate... care-i rostul, ce reduceri
Când ne costă prețul muncii mult mai mult decât safteaua,
Când parlamentarii-și neagă legea scrisă prin deziceri
Și de gât ministri muncii, furibunzi ne-au strâns cureaua?!

Se bat masele de oameni pe capace de closet,
Ras e soldul greu vandabil ieftinit după scumpete,
Ochi flămânzi și coate goale împing raftul pe parchet
Zdrăngănind găleți și cratiți, aruncate de perete.

Ne-a împins sălbăticia să uităm ce-i omenescul
Și cu traistele-ncărcate vom da noi la alții rest,
Care, transformat în pâine, va mai prelungi burlescul
Blestemând de mama crucii, la aluatul de sub țest;

Ne mai luăm și la bătaie când ne intră altu-n față
Lăcomos să tragă topul, iute până-i prins... ptiu, drace!
O pirandă după rafturi și-a ascuns sub fusta creață
Muierești parascovenii... de vândut pe iarmaroace.

Frigul încă-și pune-amprenta, griji mari după sărbători,
Că nu vin banii de pensii, nu s-a aprobat bugetul,
Gerul strânge, ne zburlește părul de la subțiori
Zgribuliți închidem gazul, de asemeni stingem becul

Să fim primii care prindem rând la ușile de mol
Anunțat de ceva vreme precum pomul lăudat,
Că la cinci-șase burghie e rost să-ți rămân-un pol
Socotind, ne facem suma și,... de grijă am scăpat!

- Uite, dom'le, ce mai treabă, vezi că nu e nicio criză,
Mergi încet, îți vine rândul, tot apuci una din opt!
Tragi căruțul, încarci marfa, poate dai de vreo surpriză
La tombola cu bilete: - Pe facturi s-a scris: „Noroc“!

Graba, teama și prostia, îți vor goli portofelul
Ce-n nechibzuiala minții l-ai amanetat pe solduri,
Vei uita, vor trece anii, înșelat vei fi... lefterul
Cel scăpat de sărăcie... cu nădragii ruși în șolduri!

Amăgiți de ieftinite, griji mari după sărbători,
Ne-a împins sălbăticia să uităm ce-i omenescul,
- Cine-i statul ăsta, frate? Ne-ntrebăm adeseori
Înjurând cu voce tare: - Crucea, pâinea, jarul... țestul!

Că sunt prețuri de promoții, că sunt mărfuri din scumpire
Peste-o urbe inocentă,... trece-un zvon de ieftinire.

SPUNE-MI IUTE

Un inel din flori de tei
Răsucit, să-ți fac, mândruță,
La urechi să-ți pun cercei
Două frunze de sălcută;

Și pe gât un lăntișor
Dintr-un fir de vânt subțire,
Cu miros de crinișor
Din cămașă să-ți desfire

Șnurul roșu de arnici
Nod pe țâtele-amândouă,
Puișori de pitulici...
Sub bundița ta cea nouă!

- Spune-mi iute, vrei, nu vrei...
Merg să-ți culeg flori de tei?

ABEL FIIND

- Ascultă tu, dușmane ipohondru,
Ce te-ai ascuns ca ghiocu-n temenele,
Eu știu că mă pândești, tâlhar de codru
Să furi din zestrea dată ființei mele.
Ca Abel sunt și-mi vei dori curmarea

Barbarei soarte... țintă la pietroi,
Călău, tu pus să-mi stingă lumânarea
Vei fi la rându-ți mort, ca un strigoi!
Să cânt nu pot și-ascult cum cântă șerpii
Sub patul meu, încolăciți pe frunze,
De prin păduri mugesc la lună cerbii
La rându-li,-otrăviți... mugesc s-acuze;
O, gând nebun, ce te-ai ascuns în suflet
Cu limbi de foc pe oase mă-mprejuri,
Amușinând respirul, simt și cuget...
Crespusculul târziu pândești să-mi furi!
Căci dintr-un ghem încolăcit de șarpe
Îmi este dat în mai să-ascult o rugă,
Cu sâsâieli dezacordate harpe
Sub patul meu se-ntind... și-o rup la fugă;

Pe locul gol rămas-a numai piatra
De crisolit șerpesc spre-a mea murire,
Gelos la rându-ți dușmăindu-mi mantra,
Cu ea în cap, tu m-ai lovit, Caine ...
Împovărat de crucea morții mele
Pe sângele ce-a înroșit nisipul,
Un corb din cer trimis-a două stele
Ca în deșert să îmi îngroape chipul.
Și-n locul gol al pietrei morții, frate,
Acolo unde-mi petrecui de-o nuntă,
Prestelca sorții-n voaluri cernelate
M-a amăgit s-o am... nedesfăcută.
Revărsător în zori mi-a fost pustiul
Ca râu de foc pe oaza de nisip,
Un corb din cer mi-a pregătit sicriul
Sub dune îngropat cu propriu-mi chip.
Părintele meu, Soare, mama Gee,
Eva și-Adam, colocatari în rai

Ademeniți ei, înșiși... Zeu și Zeea
Fug îngroziți de-al șarpelui vătrai;

Ascunși să pregătească sfânta cină
La care-a poposit numai Cainul,
Abel plecat, știind că n-o să vină
S-au sfătuit pe-ascuns, să-mpartă irul;
Șovăitori, gândind că nu e nimeni
Care-n pustiu să spună că m-am dus,
Tânjind la ochi mei curați și tineri
Domnul din cer, El m-a văzut... că nu-s!
Ascultă tu, dușmane ipohondru,
Ți-ai plănuit încă din rai păcatul,
Tâlhar venit din negura de codru
Leagănul meu să-l schimbi furiși, cu altul
Să zbier nu pot, fragilei mele soarte
I-ai retezat avântul c-un pietroi,
- Abel numiți, ca mine câți sunt moarte
De-i plin tot cimitirul de strigoi!?
Să plâng, nu pot... hrănesc doar firul ierbii
Călcat de șerpi încolăciți pe frunze,
De prin păduri mugesc la lună cerbii
La rându-li,-otrăviți... mugesc s-acuze;

- Ascultă tu, dușmane ipohondru,
Eu știu că mă pândești, tâlhar de codru!

FII RESPONSABIL!

Motto:

„Pământ vândut pe trei parale,
... destine-n dezrădăcinare!”

Nu pot să folosesc cuvinte dure
Și nici nu-ți cer să te porți amabil,
Așa cum ești, e treaba ta jupâne...
- Fii responsabil!

Am vrut s-aud altfel de știri, o veste,
Tu între timp dezăpezit-ai fumuri,
Din depărtări cădelnițe tempeste
Scânteie-n zbor zăpada de pe drumuri.

Neputincioși părinții prinși în case
De grozăvia albelor troiene,
Vifori din est porniți în pâcle groase
Îngheață-n geamuri mândre flori de stele;

Că nu mai stau în sat, nu-i o minciună
Să pot umbla prin nea, să fac podețe,
Cât eu am fost, lucram și la vecină...
Mergeam să-i mătur pârtia spre cotețe;

De-am fost gonit, socot că nu-i o scuză
Puteam să lupt, puteam să fiu eu însumi
Din spate-mpins și tras cu o ventuză
Nu am găsit alint, decât în plânsu-mi;

Ce a rămas, n-am dreptul eu, să judec...
De ce-am plecat, poate c-așa-a vrut soarta,
Împrăștiat ca sarea să nu lunec
Sunt condamnat să schimb o zi, cu alta!

x

Nu pot să îți aduc vreo mulțumire
Atâta timp cât n-ai fost rezonabil,
În locul meu ești tu acum, jupâne.
Fii gospodar corect... și responsabil!

WISE PUZDERII

Drumul ales pe care merg
De câțiva ani,
De el mă sperii...
E-o cale-ngustă șerpuiind,
Un râu trecând pe lâng-un deal,
Un vad țintind către liman
Purtând pe umeri suveran,
Vise puzderii.

Fără să vreau sap în prundiș
De multe ori
Calea-mi întoarsă,
Lovind în stânca de granit
Fiorul temerii spetit
De dorul-lac, ocean, pustiu
Izvorul meu n-a cunoscut...
Unde se varsă.

Căci de pe creste fiind plecat
Sărind torent
Praguri rebele,
Șuvoi din munte spre nadir
Cascada-n fire de safir
Când a aflat, era târziu...
Locul ales de martiriu
Zilelor mele.

Pe noua albie ce-o sap
Arunc în vadul mort rămas
Numai mizerii...
Spre țitirim nebotezat
Cristalul undei de smarald,
Garant al râului curat
Va-mpărtăși cu mine-n drum,
Vise puzderii.

PINII CATEDRALEI

Întruniți la catedrală pini înalți, să facă umbră,
Maiestuoși prin curatețea minerală de Sângeorz,
Peste sfinții iobăgimii, ciobanași fugiți din țindră
Ce găsit-au pacea lumii de martiri turnați în bronz,
Carele să se-odihnească sub cupole verzi de ace
Pe un catafalc de piatră... în chimir și cu cojoace.

Se aud prin crengi cum sună tulnicele de la Plopi
Iar din coajă cum sar aşchii rupte de plumbul de flintă,
Cum se tânguie Ardealul, ard moşiile la grofi
Într-un ceas al slobozirii, ţel al armiei de gintă;
Şi cum roata trage trupul străpungându-l din picior
Către-Ardeal, grăieşte Horea: „- Doamne mor, pentru popor“!

A adus pe unda apei Mureşul, în strai de in
La cetatea mândră-a Devei iobagii românităţii,
Într-un ţarc de conifere cu lăstari frumoşi de pin
Să-i azeze veşnicia-n... scut, la poalele cetăţii;
Pentru-a lor recunoştinţă către dâşii, bunăoară,
Obştea târgului creştină le-a zidit o catedrală.

Ardeleni frumoşi şi falnici, sănătoşi, mai mare dragul,
Verzi, precum lumina-n ochii credincioşi de învieri,
Spre altar dacă purces-au bucuroşi să treacă pragul
La eroi sub crengi s-aprindă lumânări de sărbători
Ani şi ani, zile de-a rândul, nu aveau de und’ să ştie
Cum scurta-vor minţi înguste, pusta lor vremelnice...

Hârâie drujbe flamânde, ţipă-n ziduri difuzoare
Lacrime de lemn uscată cade-n ferezar de ceară,
Pe o vreme de februar’... cerul gurie-a ninsoare
Ace verzi şi crengi grămadă, tăiate-s pe loc să moară;
Măsuraţi în steri butucii de cădelniţe sfinţite
Cu bănuţi de-argint vor umple... talere necurăţite!

S-au încins toţi megieşii, unii pentru, alţii contra,
Când, planificat vicleanul terminase-a sa delictă,
Cu fisuri în legi la mediu s-a instituind „omerta”
Intereselor de dogmă, ascunse printr-o edictă...
Ce-i tăiat, tăiat rămâne, ce e mort ca valul pier
Peste trunchiuri retezate bate-un vânt de mângâiere!

Ca un rug de curățire, foșnet viu, susur de ape
Înlăuntrul unor ziduri din piatră, episcopale,
Cu fațade tencuite-n oroșan și var să crape
Curmeziș, catapeteasma și picturile murale
Fără suflet... fără verde, pe-un fum negru de tăciune
Aud cum scâncește arsă lângă-altar, mândra pădure!

- Doamne, cât va fi să treacă, pini la loc să odrăslească
Maiestuoși prin curatețea minerală de Sângeorz,
Peste sfinții iobăgimii veniți să se odihnească
La umbră, pe monumentul de martiri turnați în bronz?
Călători trecând să-i vadă sub cupole verzi de ace
Pe un catafalc de piatră... în chimir și cu cojoace.

CIRCUMFERINȚE

Motto:

„Visul captiv între dorințe
trasează noi circumferințe”

Din frumusețea unui gând
lăsați doar sufletul să guste,
Nu aruncați perle la struți
și nici din coș, orzul pe găște!

Filtrează scoica un ocean
atunci când aripa-și desface,
Sideful perlei de mărgean
să-adune-n trocul carapace

Să nu uităm că din adânc
telurul, ca un domn galant
După-a dezastrelor urgie,
ne-oferă flori de diamant

De-asemenea, sub nori câmpia
c-un tril de păsări maiestuos
Ademenind un vânt zănatec
întoarce spicele de orz

Spre soarele cu raza-i blândă
ce se revarsă peste plaur
La seceriș, ca-ntreaga holdă
să curgă-n boabe mari aur...

Atât de multă frumusețe-i
captivă într-un somn adânc,
Precum lumina învelită
cu șapte straturi de pământ

Nu adormi tu, treaz fiind
rebel al viselor dorințe,
O arie-ntinsă-mpăturind...
hotarele-ți, circumferințe!

PICUR ÎN ȘIR

Pe diafana vară-am să mă curăț
Plecat pe lac c-o luntre de mătase
Când atârnat de ancoră c-un juvăț
Mă trag în apă sălciile pletoase;

Pic, pic, pic, picur în șir
Ca o frunză în delir,
Cu broboane mari de mir...

Suvițe lungi din crengi cu vrăbiuțe
Cad frunze vii în ape siropoase,
Pe-un vânticel ce-adie-n săbiuțe
Și-n trestii subțirele mlădioase

Pic, pic, pic, picură-n șir
Frunzulițele-n delir,
Cu broboane mari de mir...

Stropii mărunți prelinși din vine-lise
Tremolă lin pe unda-mi picurar,
Sunt încă viu în luntre, pare-mi-se
Că bat lic, lic, la toaca de cristal;

Pic, pic, pic, picur în șir
Ca o frunză în delir,
Cu broboane mari de mir...

ROBUL PORCAR

Păcatul slut, primordial, din fosele lacrimogene
Al primilor vulcani cu lavă-n vapori de nouri sulfuroși,
A reînviat undeva-n ape pe coșul ultimei dughene
La care-au tras să se îmbete, din întâmplare Feți-frumoși;
Căzuți din cer, luciri anoste ca cioburi sparte dintr-o stea
S-au furișat pe gerul sider împrăștiind praf de sclipiciu,
Din care cu obrăznicie și, făr' să știe careva
Năravu-obedient luat-au, să-l aibă-n dar de dat, ca viciu;

Căci în sfințenia marină găsit-au loc să se-nmulțească
Spre-a stăpâni întreg adâncul, apoi, croiți să pasc-uscatul
Știind că bulbi de floare crudă au început să odrăslească
C-un rât pe sub pământ să umble și-au alungit în grabă capul;
De-a lungul și de-a lat bătut-au hârtoape, mlaștini și băltoace
Descălecat-au peste neamuri hrănite din aceeași troacă,
Încât să grohăie pe dealuri hrăniți cu ciorbă de potroace
În turme mari, vuind pădurea... au stărui să o petreacă.

Privind din cer cu groază steaua, mârșava armie porcină
Incestă-n regn, cuceritoare spre-a se-nmulți la minaret,
Ultimul rob care să-i spele păcatul-vici' și-ntreaga-i vină
Un înger a trimis la dâșii... frumos la chip ca un poet!
Curat și bun, sfetnic la toate, nu crai... ci doar învățător
Cu râvna mare și cu știință, să strângă la un loc prostimea,
Vierii-auzind că-i rost de școală s-au năpustit grohăitor
Și-nverșunat să rupă gardul, la țarcul un' s-a strâns porcimea!

Fiindcă l-au luat pe filosoful de mâneci prin nămolul acru
Apoi, vreo șase-șapte zile ținut la beci, fără mâncare,
L-au pus forțat să spele troaca, mizeria cu un șperaclu
Trezit în zorii dimineții să facă sluj... la fiecare.
Frumosu-i chip venit din stele, bălăcărit de porci, în fine

Transfigurat, adus la stadiul de rob, îngrijitor, porcar,
A căpătat mirosul ranced al împutitelor suine
Ba chiar năravul lor să-și frece șira spinării de un par...

A prins și gustul băuturii, iar de tutun expectorează
Scoțând pe nări ca un furnal reziduri arse de mahorcă,
Slăbit și fără de putere... revigorat dintr-un pahar
În crăpătul din miezul zilei pe trei cărări a-ncins o polcă!
De-a rupt patru opinci de piele să învârtească o scrofiță
Cu țâțe mari și lunecoasă, muză porcină de-un poem,
Din când în cand filosofarul cu ochii scurși la mândrofiță
Îi povestea precum că-n steauă, avea postura de boem.

Sau, înțelept cugetător, arbitru-n dreapta curățire
Degeaba-și transmitea mesajul din colțul meselor la joc
Când împărțea cu râvnă cartea, înșelător prin gesturi fine
Vroia câștigul lesne, iute... și banii strânși de peste tot.
Ocupat fiind cu-alte deprinderi târziu și-a dat seama, școlitul
Că a uitat să se mai spele, să se privească în oglindă,
Să-și vadă noua-nfățișare, cum i-a crescut la gură râtul
Bun de scurmat frunza pădurii, după lăptucă, jir și ghindă.

A adunat pe lângă dânsul câțiva vieruși de-aceiași teapă
Să îi învețe despre steauă și noua ei filosofie,
Că nu e bun ce-a fost 'nainte și e nevoie să se-nceapă
Printr-un botez să fac-apostoli, stavrofi întru hirotonie!
Așa a strâns multă prostime, pe rubedenii ca o cloacă
Mai mult sau mai puțin spălată, material de dus la urne,
Spre a alege în campanii din patru-n patru ani, odată
Indiferent ce spune votul, câștigători pe liste-anume

De dregători unde să-și pună aceiași indivizi rapace
La ministere întocmite pe ceas de seară-n clar-obscur,
Școliți în cocina-latrină însă,-mbrăcați la patru ace

Și parfumați încât să-mpută, toți electorii dimprejur!
Of, vai, câtă bălăcăreală de cloacă-n lutul negrei mlaștini
Și cum guițăie de foame purcei la țâțe fără mame,
Crescuți în creșele cu doici, uitat-au neamul lor de baștini
Siliți din troc să își hrănească... genomul firii ancestrale!

Picați din cer, luciri anoste ca cioburi sparte dintr-o stea
S-au furișat pe gerul sider împrăștiind praf de sclipiciu,
Din care cu obrăznicie și, făr'să știe careva
Năravu-obedient luat-au, să-l aibă-n dar de dat ca viciu;
Păcatul slut, primordial, din fosele lacrimogene
Al primilor vulcani cu lavă-n vapori de nouri sulfuroși,
A reînviat undeva-n ape, pe coșul ultimei dughene
Unde au tras să se îmbete, din întâmplare Feți-frumoși

Care-așteptând să le trimită din ceruri steaua alt poet
Pentru-a-le despuți hasnaua... s-au strămutat la minaret!

CU LUNA-N PAT

- Acoperă-mă, lună, că mi-e frig
Și-mbrățișează-mă, afară-i încă noapte,
Hlamidă vino-mi trasă dintr-un vig,
Să-ți beau surâsul galeș, ca pe lapte!

Nu mai vorbi, strevăd că ești frumoasă
Cu păru-n bucle galben și molcav,
Așa te vreau când noaptea storu-și trasă
La pat să-ți fiu de sluj, precum un sclav!

Ademenit de geamul translucid
După perdea ascunsă lună nouă,
Când să adorm în brațe mi-ai venit
Sub plapomă, bujorul meu de rouă

Cu șoapte dulci din gura-ți tremuroasă
Îmbărbătând zvâcnirea-mi de pulsar,
Cămașa bej de noapte, mătăsoasă
Ți-ai pus-o-ncet, pe-al patului spătar.

- Acoperă-mă, lună, că mi-e frig,
Nu mai vorbi, strevăd că ești frumoasă,
Ademenit la geamul translucid
Sorb șoapte dulci din gura-ți, tremuroasă...

DRAGĂ GIOCONDĂ

Plouă pe-ntuneric, draga mea mireasă,
Norii albi de nuntă, stropi mărgăritare,
Genele din pleoapa-ți dulce, siropoasă
Curg pe colțul gurii, lacrimi caviare.

Cum își paște calul iarba dintre iesle
Vreau să pasc pe câmpul ce mi se arondă,
Foșnesc lin și-ncetu' prin fâneți celeste
Buzele-mi la sânu-ți, dragă Giocondă....

Tu mă ningi cu șoapte, fulgi de vatelină
Noaptea parcă-și cerne peste mine luna
Ca să fim alături sub mantaua-ți fină
Două umbre lucii, contopite-n una.

Căzut la-nvoială plânsul c-un surâs
De pe colțul gurii-ți... pasc dulcele plâns.

DISPENSA DE PROCUR'...

Termenele stabilite pentru judecăți în lipsă
Înfiripă interese priceput'-a fi oculte,
Prelungirea judecății circumspect de nedecisă
Face ca din start să pară o dispensie
... coruptă.

Se acceptă derizoriul, strâmbătatea, compromisul
Se interpretează slova, scrisă parcă dup-un moft,
Pricolici aduși cu japca jură strâmb și dau înscrisuri
Limba la cântar sughiță, înecată într-un
... oft.

Cocostârci și coțofene în mantale gulerate
Glăsuiesc la diatribe pledoarii predicatur,
Se străpung din vârful limbii teorii încruciate
Legată-i la ochi dreptatea, c-o eșarfă de
... procur'.

Nu-ți convine rezoluta? Ai răbdare, mai sunt șanse
Că-ți permite procedura, fondul ține de-al său curs
Pe-alt complet și-n altă parte poți să-ți cauți
Dispensarea... de procur' printr-un
... recurs!

VIERMII PĂMÂNTULUI

- Buf, buf! Poc, poc! Așchii de fontă sar,
Bucăți se rup, privesc fricos, ascult și tac;
Un unchi de-al meu cu-încă doi inși
Pe-un utilaj de la bunicul, lovesc cu sârg
Să-l pună-n car grăbind lucrarea
Considerând că-i oportun de-un chilipir la fiare vechi
Au evaluat la kilogram și calculând cu ochii-nchiși,
Le-ar reveni câte doi poli din împărțeala pe furiș
Făcând moloz, secerătoarea...

Așa a fost după război, cu-alte pricini
Și-apucături, venind pe rând prizonieri
Uitați de timp și duși forțat într-alt exil de bărăgane,
Bordeie-n noapte fără fum, ruți de pământ
Și de ciulini, crescuți sub ceru-albastru-brun
Au înțeles că doar așa, se-mpart averile umane;
Că nu mai pot trăi rebel când, toată lumea e la fel
Iar individul, nu-i nimic, un vierme sub pământ
Și el, spre-a prelucra țărna din carne.

De altfel, înși din primării, proletcultiști
Îndoctrinați au început să schimbe natul! Cu un compas
În grupuri mari au retrasat conglomeratul,
Bunul consum adjudecat, proprietarii în derivă
Cu sula-n coastă și-au semnat
Sentința treceri-n alt rang, egalitari de perspectivă
Ca viermișori calificați, agricultori mecanizați
Prin noua lege directivă, ne-având nimic de-obiectat
Ori de ales sau... împotrivă...

Mai nou, cu ajutor străin la toți s-a dat
Număr și cifru. Ești doar un punct de accesat,
Un bun servant, o plastelină, un accesoriu derivat
Oricând de pus în naftalină și folosit
Ca rest de dat, la împărțeli continentale...
Bază de date-n viitor, pe-un front străin
Punct de reper, erou adus cu osanale
Oficiat pe eşicher, la eşafod criptat sever
În noua bancă, de organe....

Nu-i mult de-atunci... unii-au pierit
Precum arunci la tomberon, ca un blestem
Floarea din glastră. Bunica le-o spunea răstit:
- Ce faceți mă, iar măsurăți pământul meu,
Că el de unde-i, n-a plecat... poate-a crescut
În catastif, ori, în hârtii la dumneavoastră!
- Va crește când m-oi face eu, țărână-n câmp
Din bruma iernii! Plecați de-aici, să nu vă prind
Că-mi măsurăți și-n cimitir locul de veci...
Mânca-v-ar viermii!

SURATE

Auzi ce-ți spun să faci când te măriți,
Mi-au trebuit ani mulți să înțeleg
Înamorată fiind de foști iubiți,
Mai bun e soțul prost, urât și bleg...

N-ai remușcări și tot ce spui e bine,
Stăpână-i ești din zori până la cină,
Poți invoca motiv că ești cu mine
Când vei dori să îți ascunzi... vreo vină!

- Auzi ce-ți spun să faci când te măriți,
Nu-ți lua bărbat frumos, bogat, cu carte,
Vei suspina tânjind după iubiți
Și vei slăbi... căci, trec în altă parte!

Mișcată de-a suratei suferinți
O mângâie... și îi dădu dreptate.

PRIGOANA FĂRĂ VESTE

Batjocorit mă simt cât pot și peste
Înghiț în sec prescura mea amară,
Mă trec fiori, prigoana fără veste
Mi-a tras trăsura dricului la scară...
Înec un geamăt surd în măruntaie:
- Să nu-ncercați să mă-mboldiți c-un deget,
Că nu mai pot să rabd, mă înconvoaie

Compasiuni hlizite, fără preget!
Sunt un pion fățiș să duc războiul
Pe-ngrețoșarea mațelor corupte,
C-un burdihan întins de corzi, cimpoiul
Recită fals din Constitut' și, pute...!
Tot mai adânc cutreieră, mă ară
Coșmarul prins de dric în trei caiele,
De-aceeași cucuvea vizionară
Cobind o cruce-n curtea casei mele;
Presimt că voi avea o mină proastă
Plecat pe curcubeul tras de nori,
Deși e prea devreme, simt sub coastă
Culcuș că-ți faci durere... să nu dori!
Batjocorit mă simt, cât pot și peste,
Mă trec fiori, prigoana-i fără veste!

3617/ 97/ ... 13

Documente-n foi veline
Zimți să curme suferințe,
Sforării și manechine
Măsluiesc în plen ședințe
... și destine.

Nu poți ști cât e de grav,
Sabotor cu mâna lungă
Cert este că-i un hulpav
Statul prins cu mâța-n punga
... de postav.

Pe o tocmă convenită
La concurs, mi-au închis ușa
Intrigați de reușită
Fiindcă, nu eram păpușa
... potrivită!

- Ce contract, ce semnătură,
Manifest și persiflare,
Încleștări de anvergură
Legea-i text spre anulare
... cu-o procură.

Timpul trece parcă-i uns,
Câțiva ani de represalii
Sunt un chin prin viață scurs,
Căci de ațe trag sforarii
... la recurs.

UN LEU FAIMOS

Un leu faimos, de câțva timp
Ascuns prin conturi și-n unghere
Nu mai dă legi, tace chitic
Pe-un tron din paie și nuiiele.

De două mii de ani prigoana
Pe zbranțul pingelit la stemă
L-a obligat să-mbrace coama
În snopi de grâu, ca diademă.

Căci prin pădurea seculară
Deștelenind holdele-n plaur
Și pe sminteala lui avară
Ducând la târg boabe de aur

S-a convertit într-o hârtie
Cupon de sume neștiute,
Destin jucat la loterie
În țarcul licvelor corupte

Victimă sigură la eur,
Știrbită fiindu-i măreția,
Încât și-a luat în spate eul
Bolnav, să moară-n... România!

Ascuns în conturi si-n unghere,
Pe-un tron din paie și nuiele.

SOARE DE BRONZ

Îngăduie-mi, lumină, să te simt
Orbecăind năuc pe stânci de talc,
Urma de foc ce-o trec, ea umbră-mi fiind
Lăsată-n drum să-ți gust, sărutul cald.
Soare de bronz, metalic și candriu
Pe pielea mea cea galben-arămie,
În valuri sar, c-un ropot purpuriu
De stropi mărunți prin spuma străvezie.

Miezul de jar cu globul lui de foc
Lumină-n neant traiecte ancestrale,
Din când în când năluci pornesc un joc
Rotite fiind, de tractul forței sale
Înrâurind elipticul stelar
Conglomerat de bronz ca să străluce,
Așa cum verși lăptuca din șiștar
Și sar din troc cascadele năuce
Îngăduie-mi lumină să te-ating...
Frumoasă, blândă, gingașă și moale,
Cu ochii-nchiși în brațe să te prind,
Spre-a ne iubi cât pot privi în zare!
Orbecăind năuc pe stânci de talc,
Lăsate-n drum să-ți gust sărutul cald.

EVIT

Prieten mi-e trotuarul pe searbăda stradă
Mozaic de cuburi din piatră cioplită,
Lângă gard vecinii-s pregătiți de sfadă
Pentru o pricină doar,
Închipuită.

Strâng în pumni răbdarea ca într-o carafă
Cu brațele-mi cuplu încordat din cot,
Părul de pe ceafă prins cu o agrafă
Îmi permite luxul să-i evit,
Cât pot!

Invidie, mofturi, clinci de răutate
Numai că nu țipă sclifosit pe nări,
Sprijinit de gardul din scânduri uscate
La a lor privire îmi ies din
Răbdări!

Nu voi ști de altfel nici care e rostul
Ori motivul hâtru-al cruntei dușmăanii,
Și nici starea aspră prin care tot prostul
Îmi împuie capul cu
Gogomăanii.

Prieten mi-e trotuarul din searbăda stradă
Ca o rudă veche-n mine suferind,
Înăbuș obsesii strânse-ntr-o proboadă
Când, stresat de gânduri... mă trezesc
Vorbind.

UNDE CAZI

Colindă pe creste de munți cu strâmtori
De vrei ca urcarea în nori să se știe,
Trimite-mi din cer un cor de viori
Și picură-mi grauri ca grindina-n vie.

Atins de un înger cu aripa frântă
Respiră, iubite, prin pânza de nori,
Să-ți fie căderea ușoară și blândă
Învârte-te-n cercuri, de câteva ori.

Cum nu îți dorești ca oful să-mi treacă
Gândind că sunt lacul în care te scalzi,
Prefămă-n extaz de plăcere sau apă...
Trimite-mi un semn spre-a ști unde cazi.

Prijon de buret ca o spumă de spori
O undă să-ți fiu, ușoară pe val
O pânză subțire sub tine de dori,
Intrând în elastul curat de cleștar.

Din 'nalturi căzut, mă simt pregătită
Fâneață, pășune, verdeață sau grâu...
O plastă-ți voi face din lână topită
Spre-a nu te zdrobi, orice am să-ți fiu!

Gândind că-s un loc fericit de impact
Colină, din ochiul a două suspine,
De n-ai să mă vezi, în saltea mă prefac:
- Prefă-te...tu, spune-mi și cazi peste mine!

Atins de un înger cu aripa frântă
Să-ți fie căderea ușoară și blândă.

RĂMĂȘAGUL

(consăteanului Ionel Pană)

Rușinat mă simt de fapta unui rămășag
Câștigat la băutura pentru trei parale,
Eu la crâșmă cu Ionică, client înverșunat
Am băut o sticlă plină, dintr-o răsuflare...

Și-am lovit buimac o piatră ori, a fost vreun geam
Când să traversez șoseaua iute de picior,
Șchiopătând încet să-năbuș junghiul cel simțeam
Pă'n la os zvâcnea durerea, de-mi venea să mor!

A trecut o săptămână de la întâmplare,
Încă mai pulsa poticna, când și când, odată,
Am avut noroc că luasem ghetele-n picioare
Gheata dreaptă are zbranțul și pielea tăiată.

Că-i nărav, dracu' mai știe, ne iscă cu cornul
Și la cârciumă ne-adună de pe câmp cu ceața,
Mergi să-ascuți la tărășenii, bei și tu, ca omul...
-Vai de capul tău bărbate... îmi tot spune soața!

Plec de-acasă, văd ce-oi face unde-am să mă duc
A bătut ceasul din urmă, nu-ți voi fi părtașă,
Dacă nu îți schimbi năravul, te las singur cuc
Vinul să-ți fie duhovnic... și țuica nănașă!

Râd pe-ascuns vecini și prieteni, cunoscuți mireni
Veseliți de-a mea ispravă ce încă-i instigă,
Doritori să mă-onoreze ca buni cetățeni,
- Te cinstim, frate Dumitre, ți-am adus o sticlă

Rămășag la băutură pentru trei parale,
Câștigat c-o vei da gata... dintr-o răsufolare!

PARACLISUL ÎNDOIELII

Între noi nu mai e loc, ceva ne desparte
Ca tăcerea din pustiul aducerii-aminte,
Se-ntrupează un hotar de tristeți, ce vast e...
Martori îmi sunt umbre reci, searbede cuvinte.
Paște somnul unui vis pe nemărginire
Șoaptele ce-am semănat, miezuri de semințe
Necuvintele-mi hotar... dor, doruț, dorire
Amuțesc sub brazde-n lut rugile credințe.
Și se face ca un gol, între noi prăpaste
Crescătoare ne-ncetat fără să-i știm adâncul,
Nici de unde au pornit furiile aste
Trupu-n două feliind... la hotar, potâncul.

Ne-am trezit că n-avem loc să ne dăm binețe
Și că haina ce-o-mbrăcăm este-nstrăinată,
În neant ne oglindim palidele fețe
Vorba dulce ce-o șopteam, pare-a fi uitată...
Din a frazelor cuvinte fin meșteșugite
N-au rămas decât puzderii de tăceri amare,
Pe cascada curcubee-a umbrelor cernite
Am pătruns în hău să-mi aflu, șoapta-căutare.
Paracelisul îndoielii ce din neant confirmă
Ipoteza depărtării către vast festinul,
Întrupând cuvântul cărnii, umbra fără urmă
Ne-a pecetluit din pântec până și destinul.

Ca două efemeride într-un bulb de viață
Trup comun de-ngemănare, un cauc, un graal,
Purtătorul seminției holdei cu verdeață
A fost pus la plug să tragă, brazde pe hotar.

Feliat va fi pământul până de priveghi
Când din el mugurul vieții hotărât să iasă,
Separate vor fi iarăși tristele perechi
Așteptând secerătorii pentru-o nouă coasă;
Însemnând în calendare zilele din an
Sărbători de rugăciune întru cele sfinte,
Ne-a cuprins din nou prăpasta, furii paravan
Slobozesc să pască liber... boabele-cuvinte.

Fraze de tăceri vor crește-n trupuri-necuvânt
Spre a scoate la lumină umbre fără urmă,
Cântecul gurilor mute pe-aripi fără vânt
Va strânge amorezații să fie-mpreună
Într-un ropot de plăcere prăfuit ca ceața
De la roua dimineții fructelor de vară,
Bat silabele de plumb vieții interfața
Carnea din pământ va crește-n litere de ceară.
Obligați vor fi poeții să le pună-n strofe
Galbene precum corola soarelui plugar,
Aurul topit al ființei să stârnească pofte
Trupurilor despărțite-n... brazde la hotar.

Poduri peste hău zidi-va dorul din adânc
Ca răspuns al strălucirii dragostei-speranțe,
Dintr-un soare de morfeme razele-cuvânt
Vor împreuna-n duete, mute discrepanțe.
La festinul îndoielii procreind silabe
Nesilabisite încă-n corpuri de cuvinte,
Vocalize și consoane vor vibra firave
Într-un paraclis al rugii, zidărit în minte;
Spre-a afla cât e adâncul, cât de larg e podul,
Două guri dacă putea-vor rupe din hotar,
Dezlegate-n glas să cânte hăului prohodul
Și-n adânc să întocmească vorbelor altar.

Paște somnul unui vis pe nemărginire
Șoaptele ce-am semănat, miezuri de semințe,
Necuvintele-mi hotar... dor, doruț, dorire
Amuțesc sub brazde-n lut, rugile-credițe.

TÂRGUL DE GÂNDURI

Frunză verde ruptă-n pârg
mi-am dus gândurile-n târg,
Să le vând, vise-pestrițe,
ca pe-un stol de vrăbiuțe
Strânse-n saci de rafie
să nu scape-o vrabie...

Lumea-i multă, târgu-i plin,
într-un colț voi sta puțin
S-aflu prețul, cum se vând
și câți bani să cer pe-un gând...
Un client venit în grabă-mi
zice: - Vino la tarabă!

Nu voi fi eu precupețul
care să îți strice prețul
Viselor la porție,
dacă-s în promoție;
Primul cer și-o spun cu frică:
- dă-mi și mie-o păsărică!

Îl ascult, nu-mi vine-a crede
 să mi-o spună-n față, verde
Că, ce vând sunt păsărele
 toate gândurile mele
Din a minții neodihnă,
 strânsă-n zilele de tihnă!

Dau să plec el, pus pe șoade:
 - unde-ți zboară mintea, bade?
Dacă tot vrei să le vinzi
 pe un ban care-l pretinzi
Uite frate, cum stă treaba:
 - la târg, prețu-i pe degeaba!

Fiindcă poți să ne încaieri
 și, nu-s megieșii fraieri
Să le pui pe tipsirie
 spuma de la berărie;
- Cum să vinzi un gând, un vis...
 târgul, nu e paraclis!

ZĂPEZILE DE PAȘTE

De la Crăciun, încărunțit de brumă
Și-nsetoșat pe gerul vremii aspre,
Izvorul iernii-ascuns în stei de humă
A stors rărunchii dealului sub coaste

Încât să sece pânza cea freată
De prin fântâni cu apă fără undă,
Nisipul fin din piatra nestemată
Străluce viu privirii s-o pătrundă;
De patru luni fiordurile vremii
Pe uscăciune l-au lăsat să zacă
Și la Florii să-i cânte în vecernii
Zăpezile c-un iz de promoroacă;
Parcă aud sau, poate-mi se năzare
Cum mugurii pe creanga de cais
Vor înflori sub raza stelei sale
Ca regviem al mielului ucis
 De Paștele ce s-a-mbrăcat în brumă...
 Izvor-ascuns al iernii-n stei de humă.

TONURI LA OCTAVĂ

Frumusețea vieții-n ochi de lăcrămioară
Deschizând o pleopă cu-o lumină caldă,
Spre-a-mi face trezirea cântec de vioară
Dulcea armonie-ți licură din coardă;

Tu, privind la mine sincer mă frământă
Cum să-mi caut tonu-n care să-ți destăinui
Gândul bun de altfel, angajat la pândă
Ce-mi confirmă faptul pe care îl bănuie

Că muștrare-amară-a dulcii necuviințe
E dezmaț pe buze, vers pe vena cavă,
Inima pulsândă lângă corzi mă-mpinse
Să te ciup iubire-n... tonuri la octavă;

HRANĂ VIE

Slobozi-se-vor din ceruri
Într-o zi feerică,
Pentru sfânta Înviere,
Stelele-n biserică;

Un miraj de scânteioare
Din altar să strălucească
Și cu raza lor să-mpartă
Mană, cozonac și pască;

Hrană vie suferinței
De pe cruci unde Hristoșii,
Un prohod la cer cânta-vor
Pentr-un coș... de ouă roșii.

CRĂPĂTURI

Trăiesc resentimente ce despart
Amanți târzii răpuși de-nstrăinare
Înșiruiți pe străzi care străbat,
Drumuri pustii și-n deșrădăcinare.

Din loc în loc ciulini prin crăpături
Răsar răzleți, presemne-i cu putință
Strada-i de rupt pingele-n stacaturi
Bătute fiind cu-a vieții stăruință

Ce-a găsit vad pe cantul de griblură
Făcut ‘nadins ca apa să n-ajungă
La un obraz cu spuma-n barba sură
Și-ntinsă lung cu lama într-o dungă;

Căci au crescut ciulinii în gropițe
Aflate-n drum pe-al dragostei fâgaș,
Adăpostind scaieți și flori pestrițe
De bitumul cu iz de fâgăraș;

Aud bocanci, trop-trop! Câte-un recrut
Neinstruit să-și capete cadența
Își ia drept țintă smocul liliput
Și-l rade... să nu-și piardă aderența

Pe-asfaltul negru, ars de toropeală
Încins încât să nu se mai destrame,
Fiindcă-adunat cu pumni-n grunji de smoală
Îl vom căra în saci și-n geamantane

Înșiruiți pe străzi care străbat...
Aceleași crăpături, ce ne despart.

‘ERDE

Picioruș crescut în iarba
De pe dealul plin cu flori,
Mă desculți prin fân degeaba...
‘erde-n vânt și verde-n nori;

Roua verde mă strevede
Sângerie-n trup stropșit
Cu-ochișori, mărgele negre
De venin nepitrocit;

Pleticindu-mă pe drumuri
Și-alăptat cu mir de țâță,
Caut umbra de alunuri
Prin lăptuci de ‘erde viță

Mura-n pârgă, acrișoară
Numai bună pentru must,
Picioruș de căprioară
‘erde-n vin și, verde-n gust.

IRIȘI DE CENUȘĂ

Priviri ascunse îmi străpung
 vecinătăți iscoditoare
Simt că mă ard... raze de jar
 ca-ntr-un cuptor cu microunde,
Am insomnii, trudesco nocturn
 mi-aprind în minte felinare
Zorii îmi spun că-s somnambul,
 pleopele-mi bat iluminându;

Măsor contururi împrejur
 aceleași forme vii de cretă
Înfățișări sau, năzăriri,
 fantasme sub un clop de sticlă,
Stau ziua de planton la uși
 cu ochiul țiplă pe vizetă,
De dincolo strevăd iviri
 cât pot să prind în lupa mică.

E-atâta liniște-ntre noi
 distanțele sunt simple mofturi
Pe ochiul uși ne parvin
 sticliri cu iz, în forme pure,
Lumi paralele războiesc
 adiacent pe-unele locuri,
Unde vârtejuri de lumini
 pătrund în camere obscure.

Obscuritatea m-a convins
 să mă prelingă-n tors de raze
Pe drum să fiu cernut mărunț,
 pudră de timp, eveniment,
Bucla de viață-n cromozoni
 face tranzacții între oaze
Teleportându-mă c-un dric
 pe-un sens de altfel, recurent.

În ochi, vizetele-portaluri
 deschid imagini holocaste
Dacă dorești să uiți le-ntuneci
 încrucșând gene cu pleoape,

Lăuntru meu emite-n sine
 plasmodieri iconoclaste
Primind exhaustiv răspunsul...
 oazei-gemen, apropiate.

Înfășurate-n slava vrajbei
 ard departările-ntre noi
Pe contrasens unde portalul
 e aparat de-o simplă ușă,
Zid-paravan cu o vizetă
 glisoar al lumilor de-apoi,
Clepsidră-n ochiul buclei-timp
 cu iriși negri... de cenușă.

FRUCTE DE CIREȘ

Pe sub păru-n bucle, rumene cristale
Câte două gingaș ți-ai prins de urechi,
Fructe-n pârgă, roze, în a lor culoare
Cu codița-ntreagă, cerceluși-perechi;

Dulci precum zaharul stropului de miere
Picurat din floarea albă de cireș,
Dacă-accepti, iubito, și-ți face plăcere,
Vreau să-mi fii câmpie... eu al tău plăieș

Să îți sărut lacom buzele-ți leneșe
Coapte în văpaia soarelui de mai,
Ca apoi cu gura s-ajung la cireșe
Să gust cerceșii... promiși că mi-i dai!

ZÂMBIND A PLOAIE

Motto:

„Aripi de fluturi
Ne plouă cu stropi,
Ne plouă cu lacrimi
Pe ochii miopi.”

Aștept demult să mă topesc în ape
Pe secetele lumii uneori,
Uscatele-mi izvoare de sub pleope
Mărunt le cerne gândul în urdori;
Demult n-am mai putut zâmbi a ploaie
Deasupra peste nouri străvezii,
C-am îmbrăcat oceanele în straie
Și asfințitu-n voaluri purpurii;
Văd că-n adânc a izbucnit potopul
Să-ndeplinească rugile-mi lacustre,
Neobrăzat, cu-obidă nenorocul
Din obârșii s-a-ntors ca să mă mustre;
E mai, sirenele înoată spre zăgazuri,
Iubitele-s cu aripi de amfibii,
Pe cât sunt de frumoase nu fac nazuri
Și vin la țarm să ne iubim pe stridii;

Aștept demult să mă prefac în boare,
O pâclă albă pân' s-or dumiri
Că de sub pleoape iscodind izvoare
La asfințit pe țarm m-or regăsi,
 Să-ndeplinească rugile-mi lacustre,
 Cu nenorocu-ntors... ca să mă mustre.

ORIUNDE

Un gând lumesc mă duce, grăbit către oriunde
Îmi e străină curtea, livada,casa-i alta...
O pacoste grozavă-i de dus ziua de mâine
Răvășitor mi-e ceasul din „Râu”, la poart-a patra.
Pe funia de rufe în clești eu prins-am anii
Abia ieșiti din cuva clăbucilor de spumă,
Amirosind câmpie peregrinând fruntarii
Mi-i scutură să-i zvânte un caer de furtună;
Că mi-e uscată limba, iar gândurile-s vânt
Și-am mâinile legate, destinul mi-este fașa...
Nu pot băga mizerii sub preșuri, care sunt
Indiferent ce ape-mi vor limpezi cămașa!
Înădușită foarte, sărind poteci cu praguri
Atât încât să-mi deie muștrări, dureri în sec,
Iviri libidinoase, coțcari, arhonți cu prapori
S-au pus de-a curmezișul a nu putea să trec;
Orb sau olog, crezut-au că sunt și mă împiedic
De crucifix și-n stinghii voi atârna ca hoții,
N-am vrut să fiu slugarnic ori ode să le dedic

Când mi-am golit desaga cu sânge la toți nepoții;
Căci ce mi-e dorul-drum sau, drumul dor de viață
Un vis frumos în sine pe a tristeții rugă,
Neguțător de rufe prin târguri și prin piață
Neprihănit uita-voi... ce alți mojici îndrugă!

Un „secol”-hand de haine ticsit așteaptă clienții
Confecțiile urbei și-au pus demult lăcatul,
Ne îmbrăcăm în zdrențe, suntem obedienții
Veniți să spălăm rufe... că ne-a-mputit rahatul
Din toată Europa adusă-n tir, cu baxul
La triștii sluji ai milei, naivi și duși cu pluta,
Spălăm latrina frescei, virozele, antraxul
Noi fiii puri ai slavei, ce Dumnezeu cernut-a
Pe mândrele lui plaiuri cu râuri cristaline
Aici, în a mea țară, cu munți semeți și brazi,
Pământ râvnit de alții, îmi reproșezi, în fine
Ți-au pus în coastă sula: - Mai ai de gând, să rabzi?!
- Nu la gunoi duc grija... că-l curățesc izvoare,
Ci la nepricopsiții rămași să-mi ieie vamă
Când mii de ani pe creste, eu le-am hrănit mioare
Mă văd batjocorit... și-avutul mi-l furară!
Au mai rămas pârloage pe care le inundă
De câte ori se pune o ploaie mai vârtoasă,
Încât se umflă Râul pe matca lui în luncă
Cu colții-nfipti în maluri să mai prăvale-o casă;
Nu le doresc plecarea, rămasu-mi-a blestemul,
Deșertaciunea milei înrobitoare-n țară,
Mi-au pus în saci mranița ca să o ia cu trenul...
- Cânta-le-ar cucuveaua și cucul... pân' la gară!

Atâta timp cât legea-i un simplu moft, un pai
De care înecații cu-ultim efort se-agață,
Nimicurile-s vârfuri, excepțiile-s scai...

Talazuri redundante ca pietrele-ntr-o zdreanță;
Un regizor din umbră conduce-ntreg montajul
Concetățeni naivi și-au pus la ușă steaguri,
Din second-hand car rufe să spăl cu portbagajul
La iazul de cristal, făcut pe râu de praguri.
Mi-e pielea toată arsă cu vitriol și sodă
Că sunt de mână-a doua, european, știu totul!
Leșia concentrată mă arde ca o sobă,
Oricum e-o pedepsire să-mi anuleze scopul.
Nu vreau să plec, mi-e gândul să îmi cultiv grădina
Și-am căutat prin piață gunoi să-ngraș ogorul,
Timp berechet, că-n baie spală acum mașina
Gândindu-mă că-i vremea să fiu eu, regizorul
Sperând că poate, totuși, voi îndrepta greșeala
De-oficiali făcută în parlament, cu bani,
Aceași inși pledează zorind precupețeala
Ca să ne vândă munții pe câțiva gologani!
Un vis urât mi-e ceasul, trebăluiesc fantasme-n
Răzoarele grădinii ținându-se de șotii. Le-am spus:
- Curând pleca-voi, rămâneți cu-ale voastre...
- Unde-ai să pleci?
- Oriunde... unde-oi vedea cu ochii!

CUM AȘ PUTEA...

- Cum aș putea să-ți spun
că-mi pare rău,
Când mi-ai plăcut
lunecătoare ziuă,

Chiar de-ai fi vrut
să mă înec în puiă
Tot eu te-am scos
din iureş la pârau!

Să mă disculp,
motivele pretinse
De ochii-ţi trişti, simt capul
cum mă doare...
Că te iubesc convins,
ce rost mai are
Să fim duşmani, ori,
candele aprinse!

- Cum aş putea să-ţi spun
că m-a durut
Istovitoare zi...
care-ai trecut ?!

UNDELE LIN

1.
Mofturi de vânt peste mări s-au iscat
Zboară-n vârtejuri de ceţi violete,
Susur molcom de odgon desfirat
Undele lin, macină ţărml în trepte.
Trec pescăruşi certăreţi, şipotind,
Norii se-ntreabă-a mirare ce sunt,
Înspre amiaz' către larguri zorind

Undele lin... cară nisipul pe prund.
Soarele-n apă-a intrat pe ascuns,
Stelele mării din trup s-au desprins,
Cât mai adânc și cât mai supus
Astrul înoată pe fundul întins;
Sar albatroși într-un val pleoscăind
Ceața-a roșit pe albastrul rotund,
Fierbe adâncul întreg clocotind
Undele lin... lin se întorc de pe prund.

2.

Vino-mi, iubito, deseară te-aștept
La locul ce-l știi pe străduța
Ascunsă de lume sub un parapet,
Ne-așteaptă cu dor... sărăcuța!
E umbră și-i rece pe noaptea albastră
A ochilor mei de sub pleoape,
Mi-e sete de-aș bea un șiștar de corastră
Cucută aș bea de nesaț, ca pe lapte!
Renumăr respirul așa cum clipita
Îmi bate în pieptu-mi de-altfel mai greu,
Te-aștept cu trăsura, iubito, venit-a
Păcatul de tras al blestemului meu...
O fi vreun deochi sărăciu și posac
Alături de mine se-așază văd, luna,
Mă-nvăluie-n raze, presemne-i sunt drag
Și-mi toarnă neliniști... întruna.

3.

Cetatea pe stânca ce valul o surpă
De veghe-i la țărmlul întinselor falii,
Corăbii se văd venind și cum urcă
Rotundul terestru-al albastrelor talii.
E farul aprins, priveghiu de fulgeri

Buchet de mireasă 'nainte de nuntă,
Frumoasă și sveltă-i, iubită de îngeri
Pre chip de lumină... să fie văzută.
Eternul și el hotărât să-și petreacă
Plictisul din van pe stâncă în nimb,
Steluțele mării din apa sărată
Luci-vor pe calea celestului timp.
Mofturi de vânt peste mări amorțite
Zboară-n vârtejuri de ceți violete,
Susur molcom, fâlfâiri de aripe
Undele lin... măcină țărnul în trepte.

LA RUSALII

Cuvintele din graiuri pământeste
S-au contopit cu îngerii-n vitralii,
Flăcări de foc pre limbi de duh cerești
Ne pun pe buze mană, la Rusalii;

Spre-a tâlcui eresuri ne-nțelese
Nepăsători trecând la cele sfinte,
- Cum să nu știm sau, cine ne alese
Pe guri punând celestele cuvinte

Cu gust plăcut, ca fagurul de miere
Atâta timp cât ne-a fost dat sorocul,
Sâmburul bun, cuvântul de-nviere
Răstălmăcit să-l întremăm la focul

Venit din cer, cu îngeri prin vitralii,
Spre-a tâlcui eresuri... de Rusalii.

PATRAFIRUL

Acolo unde-mi spui că ești acum
Mă minți din nou, pentru a cât-a oară?
Alintul deznădejdiei e sugrum,
Pe umeri scris cu vorbe
Cât să doară;

Degeaba-ți ies din ace iscusite
Silabele c-un iz de mătrăgună,
Ți-am despletit cuvintele-n șuvițe
Ca să-nțeleg ce ascundeau
Să-mi spună;

Nu pot să uit ori să-ți accept idila
Ivită brusc pe pânză dintr-un fir
Ce răsucit pe-arătător cu sila...
A tras ștergând numele-mi scris
Din patrafir.

HORA

Hora mândră, românească, învârtită de milenii
Curioși să-aflăm de-altfel, cum tot natu-și pune preț
Pe cultură, pe tradiții, ai să vezi strânși toți mirenii
La nunți mari cu dansatorii adunați de prin județ;

Lăutarii-s pe sprânceană, arvuniți din timp să știe
Așa cum le cer vătafii: tocul, ghimpele, sârbeasca,
Vai și-amar le va fi noaptea, cu flăcăii-n frenezie
Prinși de brâu să joace frunză, ori să-nvârtă haiduceasca!

Se despart și se-mpreună, saltă din picior și bat,
Tropotesc pe ritmul tobei ridicând același pas,
Trage cu arcușul coarda, mai s-o rupă-nverșunat
Vioristu' -mpins de cântec și întors, de contrabas;

În perechi frumos se rupe lanțul horei când și când
Peste umeri, după mijoc, se văd mâini strânse la spate,
Răsucesc fetele-opregul, rup pingeaua de pământ
Flăcăii-nvârtind prestelca din picioare-mpreunate...

De le curg sudori pe frunte, săltărind, râvna-i grozavă
Ochi invidioși pe margini privesc și oftează-n sec,
Au noroc că bucătarii și-au pus argații la treabă
Anunțând servitul mesei, cu friptura de berbec!

Repede se schimbă ritmul să n-o rupă dintr-o dată
Când, frumos arcușul sprinten o întoarce-n boierescă,
Dansatorii se resfiră, permițând la tăvi să treacă...
Timp de sprîț și de ocheade, focul să-și mai potolească

După cort c-o vorbă dulce, c-un suspin într-o batistă
Să-și promită-o-mbrățișare-n hora următoare, tandră,
Ochi iubiți doi câte doi, pe genunchi la periniță
Vin cuminți să se sărute... înainte de ciuleandră;

Recomandă-apoi vătafii cetelor de dansatori:
- Alunelul, geamparaua, brâul, sârba ori rustemul,
Învărtita pe sub mână, hora dăogarilor
De se zguduie pământul când tarafu-și ia refrenul!

Lăutari-s pe sprânceană, vor cânta din repertoriul
Arvunit de miri, spun bine... melodii la toți mirenii
Bucuroși să-mbrace portul din străbuni, ținând isonul
Horei mândre românești... învârtită de milenii!

STRADA

Pe-ecartul larg al străzii
strevăd umbre tenebroase,
Scrâșnesc roți pe loc și-asudă
fum din anvelope roase;

S-au pus stopuri, semafoare
cât mai multe, cât mai dese,
Auster bugetul urbe-i
stors de intrigi-interese;

Cătrănită-i ca o fustă
pe asfaltul perisabil
Peticit în pedigriuri,
făr-un preț știut, probabil...

Scrâșnesc umbre,
s-au pus stopuri,
Strevăd fum prin gropi
și... hopuri.

SCLIFOSITA

Motto:

„Ca să poți scăpa de hydră,
Cum o prinzi prin bătătură,
Capetele-i dintr-odată
Să le tai cu-o lovitură!”

Sclifosita grețoasă,
Arătarea de drac
Se transformă-ntr-o hydră
cu șuvițe șerpești,
Șapte vieți numărând
cu grimase și trac
Unduind ameteți...
din nurlii muierești;

Nu privi către ea
de pe jos când va plânge
Retezate-i de sunt
șapte chipuri lumești,
O otheadă să-i faci
și puterea-ți va stinge
Renăscută-nviind...
în opt trupuri drăcești!

Tu, să uiți că ai fost
ori, cândva ți-ai dorit
Dus la vot și expus
lângă țoapă, de cot,
Sterge-ți ochii când plâng
căci adânc te-a durut...
Pe picior apăsat’
călcătura de toc.

DIHORUL

Au adormit pe colțul nopții zorii
și-o umbră a ieșit de prin canale,
Se-ntoarce-n ramuri răsucite vântul
acoperit cu frunza peste șale.
O liniște ca de mormânt tronează
încât aud pe Mureș lucind luna,
Din când în când se-aprinde abajurul
de la nepoți, să vadă cum dorm, buna;

Deși atenți, clipesc grăbit, intrigă
doi licurici de ochi lângă portiță,
Fosforescenți, sticloși ca de piscică
se văd fugind în salturi pe uliță;
Nu am crezut că vraful de tăcere
se poate despica, ori se desface
Într-un răstimp de revenit în fire,
trezit de-un vis ce nu mă lasă-n pace;

Grădinile emană-un iz de vie
parfumul crud al coardelor de vițe,
Privesc atent cetatea din fereastră
cu stelele pe turnuri, coronițe;
Delir profund încât să nu mă satur
atât de grea-i tăcerea fără vină,
Că am uitat de umbra-ntrezărită
pe gard sărind în curte la vecină.

Și, dintr-odată, fâlfâiri de aripi
se zbat lovind în ghearele haine
Sar pene, fulgi cu sânge-aud și-un geamăt
de colții-nfipți... ai atrocei jivine!
Brusc se trezesc și latră-n lanțuri câinii,

se-aprind pe cant ferestre speriate,
- Ce-a fost, ce e? Prin curți se văd vecinii
 în pijama... cu brațele-agitate;
După-un răstimp s-a întrerupt forfota
 amurgitând neliniști monahale,
Patru găini au gâturile rupte
 de colții ascuțiți ai cruntei fiare;
Pe unde a sărit, nimeni nu știe...
 printre cotloane-o caută vecina,
Știu doar atât, că nu atacă păsări
 în curtea unde-și are vizuina.

Inteligent și rău ca o felină
 s-a contopit cu umbra ce prelinse
Printre uluci, gândind a se întoarce
 să care tot vânatul ce-și ucise;
O liniște ca de mormânt tronează
 încât auzi pe Mureș lucind luna,
Trec iarăși pași, se-aprinde abajurul
 de la nepoți, să vadă cum dorm, buna.

Amurgitând neliniști monahale
 clipesc mărunț doi ochii ca de felină,
După-un răstimp au revenit să care...
 prada ucisă pân'-la vizuină!

OPROBIUL

Îmi caut motivații să mă disculp de mine,
Dușmanii-s contraponderi așa cum mi-i închipui,
Adevărata luptă-i de dus când parvenirea
Va declanșa oprobiul pe care eu-l... institui!
De-aș căpăta foloase, mă-ntreb: - Oare le merit,
În spatele meu ce stă sau, cine mă susține?
Voi fi capabil singur să ies din joc cinstit
Pe pojghița de gheață fragilă și subțire?
Ori mă vor trage hoituri cu lanțuri de picioare
Înspre afund, probabil, schelete asumate
Printr-un contract ambiguu, cu clauze precare
De legi nepermisive să le achit în rate...
C-a început războiul în liniștea de gânduri
Pe două armii șubrezi c-un front irelevant
Creat de înlăuntrul regimentat de turnuri
Spre regnul insalubru, sălbatic, degradant;
Nu știu, trăiesc marasmul oprobiului de gintă
Ce la nivelul minții va declanșa contrarii,
Induse în mentalul pervers, gata să mintă
Eul naiv, dar sincer, rebel la represalii
Când a pornit atacul m-a atacat pe mine
 În propria-mi redută... dușmanul fiind
 Eu însumi!

SPRE CRUCEA POPII

Cu o grimasă grea îmi aplec ochii
Peste pietrișul zgrunțuros din urmă,
Să pot citi în călcături de turmă
Sensul de mers grăbit spre crucea popii...
De multe ori pe drum adun monede
Căzute-n clinci sau, poate dinadins
Lăsa-te-n praf spre a prosti un ins
Că va primi mălai la poarta verde;
Petrecăreț de vânt fără vreo țintă,
Ușor de dus, ori de întors la stână,
Blând și tăcut la gard pentru-o arvună
Mă las prostit de guri, ce pot să mintă!
Mi-am zis în gând privind lucind metalul:
- Din viața mea să pieri de tot, ispită!
N-am să regret ce-a poruncit cezarul
Porunca lui nici gând să îl dezmintă
Obedient monedelor ce-mi plac
Slugă-am rămas, de când s-a dat cu zarul
Căci uite-așa mi-am târguit paharul
De vin sfințit... pe-o cruce și-un colac!

CIFRE, SEMNE

Definiți ca zbor de astră
tri-unici creați anume
Vom primi număr și nume
pe o marmoră albastră;

Epitaful plin cu cifre
 măsluite-n paradisuri,
Va ciopli din carne-nscrisuri
 împietrite-n hieroglife

Pe un postament presemne,
 spălăcit de ploi și vânturi
Ce vor șterge dintre rânduri...
 amintirile eterne !

SCLIPEAM A BAIȚ

Am adormit și mă visam pe drum
Trăgând prin țarnă talpa-mi desculțată,
M-au prins dureri de bătăături, precum
Mi-ar fi intrat în carne colți de grapă;

Și se făcea că drumul e un foc
Pus înadins și-ntins, ca o acuză...
Am rupt doi colți la grapă din mijloc
Să zgârm în jar tăciunii arși de spuză;

Ca să răzbat m-am prefăcut scânteie,
Sclipici de baiț pe-o țandă de arțar,
Drumul de foc căldura lui să-mi deie
Puteri să zbor deasupra... peste jar;

În vis simțeam că mă-neca un fum
Adus de vânt funingini să mă-atingă,
Am mai clipit odată, ca și cum
Pe ochi s-au pus, scânteia să mi-o stingă.

Norii pe gene-n voaluri fumurii
Au izvodit din dor sfioase lacrimi,
Curgând în râu pe ochii-mi sidefii
Am strâns sub pleoape-n vis, întinse lacuri,

Adânci încât să se-odihnească-albastrul
De cer-opus pe partea dinlăuntru-mi
Altfel de zbor, altfel de drum prin vastul
Ocean de timp aflat în mine însumi...

Și-am auzit un șuier ca o voce
Din lutul ars în foc, din cărămidă,
Drumul întors acuza să-mi invoce
Jarul și-a stins cu-nghet și cu obidă;

Și se făcea că-n zborul meu din vis
Purtat de vânt prin pulberea de gânduri,
Trăgând cu grapa-al țării drum întins
Sclipeam a baiț... pe-o cruce-n două scânduri.

COSIND PRIN PLOAIE

Un rând de nuci eu am sădit în toamnă
Pe malul drept al râului Căian,
Potecă nu-i, nici drum nu e... doar coarnă
Cu rugi întinși și-urzici, până-n tăpșan;
De-atâtea ploii s-au înmulțit bălurii,
Rândul de nuci e prins ca într-un fort,
Mă ține-un scai de haine, rugul murii
Pe jos întins, ca drumul să-mi întorc;

Coasa din timp am dus-o la tocilă
Ușor să trag, când voi cosi livada,
Aud tunând în depărtari, lumină...
- Plouă, mi-am zis... și-mi va spori otava!
Am timp destul să gat' a mea lucrare
Fiind bun cosaș, planificat, la normă,
Pândind ferestre-n nourii pe zare
M-am hotărât, simțindu-mă în formă;

De-aceea-am strâns mânerul de la coasă
Să tai în cerc tulpina de verdeață,
Drum să-mi croiesc prin volbura cea deasă
Până la nuci, în tabla de fâneată.
Simțeam fiori cum ies din mine aspru
Să descâlcească firele de iarbă,
Soldați de fân îngenuncheați în castrul
Urzicilor, căzute peste coarbă;

Aproape-un ceas mi-a trebuit să lucru'
Spre-a defrișa poteca pân' la pomi,

Priveam la cer cum din albastru-n ocru
Își transforma vântoasele-n stupori
Ce aruncau pân' la pământ lasouri
Cu tunete și stropi mărunți de ploaie,
- Nu-i niciun bai, am zis... chiar dacă plouă,
Costreiu ud, mult mai ușor se taie!

Și, hotărât am repornit cositul
Harnic cum sunt, gândindu-mă la tata
Care-mi spunea: - Să nu îți lași pământul,
Tu să-l lucrezi, că-ți va spori răsplata!
Trăgeam vânjos să termin pân' spre seară
De-a curmeziș livada-nvolburată,
Valuri de fân în urma mea la sfoară
Coasa-mi lăsa prin iarba secerată;

N-am ținut cont că-s ud până la piele
Și nici că-i vremea rea, bolnăvicioasă,
Cădeau razant soldați de micșunele
De pe tulpini sub muchia de coasă;
Din când în când, țicleau lumini fecunde
Înspre pământ din crengile de fulgeri,
Iar tunetul, după vreo cinci secunde
Mă răzbătea cu trâmbițe de înger.

Nu m-am grăbit, încet a mea lucrare
S-a încheiat cum mi-am propus, spre seară,
Cerule și el s-a limpezit cu-o boare
Resuscitând mirosul crud de vară;
Un rând de nuci eu am sădit în toamnă
Pe malul drept al râului Căian,

Drumul e bun, potecă am... cu coarnă
Lăsată-n părți, să văd până-n tăpșan;

Coasa-n curând va merge la tocilă
S-o ascuțesc, spre a-mi cosi livada,
Aud tunând în depărtări, lumină...
- Plouă, mi-am zis... și-mi va spori, otava!

NĂBĂDĂIOS

Azi știu și vreau din suflet
să-nlocuiesc, să schimb
Năravu-obedienței
mărșăluind prin vine,
Voi fi atent la prieteni,
voi socoti cât timp
Umbrarul rece-al stigmei
a stat ascuns în mine;

Cu un mister lăuntric
mi-a flagelat respirul
Să nu mai îndulcească
pe limbă-amar' cuvinte,
Înconvoiat de pricini
am estompat, în fine
Pretinsele deziceri
ce le-am avut în minte...

Știind că pot, de altfel
 să scap de aparențe
Prin dialoguri simple
 cu glasul meu molcav,
Năbădăios cum este
 oprobiul către lume
Eliberat pe gură...
 mi-a devenit nărav.

OSÂRDIA

După un potop de ploaie s-au făcut comandamente,
Pe diguri coronamente din saci cu nisip și... paie;
Cinci podețe betonate, patru drumuri comunale,
Șapte punți pietonale zac sub ape-nvolburate;

Viitura-abia scăpată cu o halcă din baraj
A cărat până-n oraș, lemn din coasta defrișată;
Intră huma pe sub uși, cad din cer precipitații,
După-atâtea inundații stăm ca dracii pe țărushi

Și privim cum roade fiara la construcții temelia
Când, vizată Primăria a permis să-ntindă sfoara
Până-n lunca veche-a urbei, pentru-obrazuri subțirele
Cu arginți în portofele... ocupând șenalul gârlei!

- Ce-i acum? Balastieră, cu pietriș de contrabandă
Livrat numai la comandă-a unor inși, care prosperă!
În oraș, pe-unele locuri, apa-i de vreo cinci picioare,
Limuzinele-n parcare stau ca bărcile la docuri;

Sticle, crengi, umbrele rupte, vin bușteni tăiați aiurea
Peste noi trece pădurea defrișată de pe munte
Căci, din cer vuiesc potoape a blestem și-a osârdie,
Cu noroi cât va să-ngroape-n dig... a noastră lăcomie!

După un potop de ploaie întocmim comandamente,
Rostuim coronamente din saci cu nisip și... paie;

LINUȚ, LIOARĂ

O mândreață de cicoare
Gingașă ca o vioară
Pe un brusture, la soare
Cântă lin, linuț, lioară

C-a venit în zbor cicorul
Alături pe frunzuliță,
Prin pădure ducând dorul
Ochilor și-a ei guriță,

Lin, linuț, pe apucate
Cicorind cristal de rouă
Aripi moi și-mbrățișate
Împărțind sărutu-n două

Cu antenele-aplecate...
Pe un rit de taină, nouă.

LA CRĂȘMĂ-I SCUMP

- Mai dați-mi vin vă rog, de-un șfanț,
pocalul a secat, ce dracu'!
La crășmă-i scump pentru săracul
mirean căzut de beat... în șanț;

Arhimandritul, bun creștin
cu nume sfânt de Annania,
Mi-a făcut semn: - Episcopia...
du-te degrab', că vinde vin!

Vin tămâios, bisericesc,
la sticle-s dopuri cu cercei
Juma' de kil e șașe lei
băut încet, cornițe-ți cresc!

Avem și cruci cu inimioară,
 aghiazmă, mir, cărbuni, tămâie,
Icoane, cărți, litii, sicrie
 să-ți facem viața, mai ușoară;

- Să fii iubit, părinte-am spus...
 ce ieftin e, ce bun, ce har,
Voi bea cu sete din pahar
 până-am să mor lângă Iisus!

S-a supărat arhimandritul
 de-nversunarea mea neroadă
Căci, s-a întors, m-a tras de coadă...
 intra-n altar, mitropolitul!

HIPNOZA

Mă simt neputincios, mai tare chinga
La cataramă-i strânsă peste poate,
Cu ochi sticloși schimonosită vidma
Ne-a telepat presimțurile toate;
Vitriolați intrăm perplecși în febră,
Prejudecăți - o, vai, ce tragedie,
Că suntem condamnați de rezervă
Voi da pe șleau conspiru-n, mărturie!

Încăunată-n mințile bolnave
Fără ecou sfidarea mă străpunge,
C-am inhalat din plin duhoarea vidmei
Săpând în legi canale nibelunge;
Ea și-a dorit ca inima să-mi steie
Ori de moment a înceta mai bate,
Cu gând să-mi stingă blitzul la scânteie
Sub crucifixul ticvei telepate

Am luat nervos în mână kamasutra
Și-n jurul meu s-au strâns iviri livide,
Județi, pârâși, aduși de fanii ultra
Să zgârme-n legi doar, doar m-or compromite
Printr-un complet de ciocli sub hipnoză
În acțiunea mea deliberată,
C-am fost trecut prin filtre de osmoză
Să-mi estompez din febra-nsângerată

Hipnotizat, sfidarea mă străpunge...
Scobind canale-n mine, nibelunge.

ÎN APE

În ape mi-e trupul firesc
Ascuns de deochi spre uitare,
Ivit din tiparul livresc
Sculptură-s pe fundul de mare;

Curenții de coastă-mi separă
Figura de cerul opal,
Că sunt împietrit și-n ocară
Cu vântul ce bate spre mal

Tăcutele brize-ale serii
Pe plaj-argintată de spumă,
Mă șlefuie-n mijlocul verii
Talazul și raza de lună.

CU TRECEREA-MI

- Nu știu ce oare lumii-aș fi făcut
Cu trecerea-mi ușoară peste dânsa,
Căci nu am spus la nimeni und' mă duc...
Și, nimenea de mine, nu s-o plâns-a!
Lăsat-am totuși, ceva amintiri
Păstrate-n gând, șiraguri-necuvinte,
Un amalgam de întâmplări cu ir
Și ne-mpliniri de taină-acoperite.

Părerii de rău cât să privesc în urmă
Mi-au fost trecute flash, pe la ureche,
Stridente vii sclipind arnici de brumă
Pe vânt zburând și fără de pereche;
N-am avut când să-mi întâlnesc opusul
Chipul întors, din trocul plin cu apă,

Nici aburul prescurii din căușul
Postavelor cu pâinea frământată;

De-s vinovat, voi spuneți-mi pe șleau
Cu ce-am greșit, privind-vă-n verandă,
Cum ați ascuns averi care erau
Lucruri de preț... păstrate de ofrandă?
- Hai, spuneți-mi vă rog, dați-mi răgazul
Să mai îndrept ce pot din nefăcute,
Sincer, doresc să vă alin necazul
La faptele-mi pretins'... nepetrecute!

Găsit-ați voi pe-acolo vreun năduf
În glasul meu motiv de pus pe rime,
Cu vers colon, spiral de fum și puf
Spre-a nu fi luat în răs de fitecine,
Nu am sărit miop din lac în puț
Și n-am dorit tenebrele să-nfrunt,
Am înfierat năravul de prost gust
Spre-a nu cădea-n noroiul de la fund!

De câțiva ani pustiuri și opreliști
Malițios lucrat fiind de servicii,
Am început să colorez priveliști
La îngerașii-mi slovelor, capricii;
Traiul smerit, nici gând să mă dezmință
De mic copil când dedulceam cuvinte,
Stejar ascuns pe sub căciuli de ghindă
Am înrodit... în stepe nepăzite;

Nu știu ce oare lumii-aș fi făcut
Cu trecerea-mi ușoară peste dânsa,
Căci nu am spus la nimeni und' mă duc....
Și nimenea de mine, nu s-o plâns-a!

IDEOGRAMA MINȚII

Nădăjduiesc că timpul ce îmi vibrează eul
Însângerat pe fibra de carne-mbătrânită,
Prin fiecă secundă trecută-mi va da vlagă
Resuscitându-mi pleoapa privirii cu-o clipită;

Dorința trece pragul nevârstelor candid
Lovind ca metronomul de-acces pentru repaos,
Iconostasul firii fațetelor livide-n
Ideograma minții... va cere un adaos!

Nevinovat și proaspăt, oxigenat în creier
Bun de consum ca hrană, mi-e sângele o clisă,
La capătul răbdării mă războiesc, cutreier
În prelungirea vieții care mi-a fost promisă;

Că sunt deșarte toate pe lânzezeala minții
La cât de mare-i culpa să ne rescriem vina,
Nu-i cum dorim, destinul trăit al suferinței
Ne va pătrunde-n carne ca în oțel rugina;

Sunt bucuros de faptul că am primit noi pagini
Ce cu folos voi umple trăind, alte idile,
Penelul meu de gânduri recolorând imagini
Ideograma minții va-nsufleți... în fine

Resuscitează timpul privirea-mi cu-o clipită,
Oxigenând țesuturi de carne-nfrăgezită.

CUPTORUL BUZELOR

Vărsându-și spuza buzelor virgine
Cu-amir' de vânt trecut prin etamină,
Cerul de foc al boltei palatine
S-a stins mocnit pre vorba-i violină;
Cu gust de sare-n vatr-alveolară
Limba, vătrai de-articulat foneme
A transformat respirul din răsuflu,
Pala de vânt, blestemul din catrene
Căci, puse-n foc pârdaľnice cuvinte
Topind în dor octavele pe corzi,
Vaporii calzi ai vorbei rumenite
Ne țin la porți flămânzi ca doi zăvozi;
De undeva prozodia sintaxă
Printr-un imbold în versuri să se pună
Orânduind cu logica-i firească
Forma de gând spre-a auzi cum sună,
Limbii i-a dat virtuțile promise
Spre-a exalta-n melodice speranțe,
Rumene guri cu porți de buze-lise
Au transformat catrenele-n, romanțe!

CATHARSIS

S-au strecurat în mine câteva gânduri sumbre
Pe starea-mi de-apăsare atât de complicată...
Cum au venit, eu nu știu! Un fapt e însă, sigur,
Pe celelalte gânduri din drumul lor, s-abată!
Interferând cu spectrul cutiei craniene
Au penetrat în masa substanței cerebrale,
Străluminând lăuntrul din sfera minții mele
Au dat ocol întregii structuri neuronale;

Aureola frunții s-a pestrițat cu umbre
Jur împrejur-mi roată un stol zburând de iele,
Fugind spre ținte false ideile-mi confuze
Mi-au înnegrit conturul culorilor pasteale;
Gestul premonitoriu al stării de catharsis
Eliberat fiind totuși de josnicele-mi țeluri,
Spre-a dobândi nuanțe involt purificate
Mi-a retușat aura în diferite feluri;

Plecată din străfundul intim spre evadare
Neliniștita undă, trăirea mea de pace
Din universul firii pe neant rătăcitoare
Perfectiunea-n sine-i dispusă-a se întoarce!
Cu harul ei măiastru, ușor s-adie-n raze
Deasupra minții-mi șubrezi la adunat de gânduri,
Ascunse cred de frica tenebrelor vântoase
Cu zimți de foc pe aripi și ghearele de plumburi;

Ce în curând triate cu haru-nțelepciunii
Vor radia lumină, blândețe și-mpăcare,
Disputele ancestre, dihoniiile urii
Se vor topi de-asemeni în stări conjuncturale.
Plasmodiind trăirea energice speranțe

Voi strânge laolaltă pleiada mea de vise,
Încorporate-n somnul bruiat cu discrepanțe
Capriciile-mi plumburi... mă vor trezi, dezise.

Apoi va bate vântul, știrea de modă veche
Să-mi facă viața-amară sau cât mai complicată,
- Ce rațiuni, ce pricini pornite de niciunde?
Un lucru-i cert, va bate ca starea să-mi combată!
Străluminând lăuntrul din sfera minții șubrezi
Aureola frunții s-a luminat cu stele,
Jur împrejur-mi roată zburat-au de sub scoarță
Spre-aceleași ținte false, ideile-mi rebele!

Ca gest premonitoriu al stării de catharsis
Din universul intim trăirilor de pace,
Îngemănând iubire-n feerica speranță
Perfecțiunea-n sine-i... dispusă-a se întoarce!

JUGUL

Am primit ca moștenire-un plug și-o țarină-n hotar
Pentru a mă-ntoarce-acasă, la ogor, cu drag să-l ar,
A avut doi boi și tata, mai în spate, la ostrețe
I-a-ngrijit cu trudă dânsul, c-au murit de bătrânețe;

Undeva în ieslea goală văd că-i agățat pe-un cui
Un inel din lemn de frasin, jumătatea jugului
Un cerc mare-ncât să intre capul bouului ușor
- Încă-i bun, am zis, voi merge dup-o vită la obor!

Însă, de la Primărie un slujbaş pe-un jeț cu țițe
Mi-a spus că acum pământul nu se mai ară cu vite
Și, ce caut, nu-mi stă bine că sunt domn titrat, școlit,
- Boul, mai frate Dumitre, e un taur jugănit

Iar în evidența noastră figurează doar cornute,
Luare la grămadă, neică, sunt vreo șase-șapte sute
Care-atunci când le e vremea numai după calendar,
Chemăm experți să le făcă monta, artificial!

Despre tauri, mai e unul, nu-i știm rasa și nici prețul
Îl păstrăm, e-al Primăriei, fală peste-ntreg județul
Deci, mai bine zic eu ,este să îți vinzi pământul, frate,
Sunt destui ce vor să-l are... au tractoare și-agregate

Vei uita-n curând de grija țarinii ce-o moștenești
Iar din ce-ți va da pământul, crezi tu că te pricopsești?
Nu am zis nimic, de-altfel i-am dat mâna cu-ntristare
Și tot drumul până-acasă mi-a fost plumb și apăsare

Căci, frustrarea-nstrăinării împietrind în timp grumajii
Din cer lacrimile tatei, mi-au spălat cu-alin obrajii...
Remușcări, rușini, neliniști, vorbe-n vânt, drumuri aiurea,
Peste țarina-mi obleagă va domni-n curând pădurea!

Curtea-i ca un plai de coasă, casa-mi cere-o renovare
Lațurile de la garduri au ramas într-o cătare,
Văd însă că la fântână roata veche încă-i merge
Și cu ciutura eu tras-am apă limpede și rece

Ca să-mi stâmpăr dorul aprig, setea, gândul dulce-amar
Cu scânteile de viață din izvorul avatar;
Ce-am făcut, am luat din iesle să-ncerc jugul, dacă-i greu,
Prin inel mi-am trecut capul... să privesc, la Dumnezeu!

MĂRȘĂLUIND

(Imn de Octombrie)

Octombrie mi-aduc iarăși aminte
Cât sânge-a curs pe Turda și pe Criș,
Cât dor mi-a fost de locurile sfinte
Și de al nostru, transilvan podiș!

Aud trecând soldații în cadență
Mărșăluind cu râvnă spre Carei,
Veacul de-amar, de jug și penitență
L-au stins cu plumb, vitejii-mi pui de lei!

Plecați în zori de la Histria mării
Cântând pe drum un imn și-un ideal,
Să întregească mândrul trup al țării
Cu tine-n veci, frumosule Ardeal!

Acolo unde dacii-odinioară,
Zidind cetăți ne-au creionat pe hartă
Și-au ținut piept, a nu știu câta oară,
Stihiilor, ce-au vrut să ne despartă

Oștenii mei, s-au regrupat și cântă
Undeva-n cer se-aud pășind grăbit,
Liberatori ei au pornit la luptă...
Brașov, Sălaj și Clujule iubit!

Octombrie îmi retrezești în minte
Veacul de-amar, de jug și penitență,
Mărșăluind spre locurile sfinte
Aud trecând... soldații în cadență!

APELUL LA CURTE

Topind cerneala dreptei stăruinți
Genunche-n file rânduri aplecate,
Sub sceptrul strâmb al sacului de-arginți
Scrâșnesc din dinți grefarele stresate;
Sunt castelanul elocvenței sterpe
Unde un chior și-a-ncăpestrat măgarul,
Printr-un apel făcut la Curtea Veche
Am constatat, că mi-au respins dosarul...
Văd măcelari ai lumii ce-nfiripă
Ascunși mascat după cortini de șpagă,
Sforari în togi ce-nvârt păpuși de sticlă
Care se-opun... și-s gata să se spargă!
Mă simt la rându-mi prins, marionetă,
Ca într-un laț de sfoară non-combat,
C-un rânjet hâd lăsat de o completă

Mi-au scris pe net:

- Ești... neargumentat!

Topind cerneala dreptei stăruinți

Sub sceptrul strâmt, al sacului de-arginți.

DREPTATEA CAILOR

Am ajuns să văd cum legii pe tăceri de limbi obtuze

I s-a pus zăbala-n gură și, cătușele
pe buze;

Spre a nu mai face larmă de dezgust în propriul stat

Când de frâu au tras-o-ad'jurii, ea din greu
a nechezat!

Pledoariei începute c-un sperjur pentru dreptate

Procedurile instanței au venit să-nșface grabnic,
mărturii neexprimate;

Forfotesc tăceri ecvestre, liniști de paranghelie,

Sar podelele-n cadență, se ridică brusc completul...
intră-o nouă herghelie!

N-am primit răspuns nici astăzi, sesizărilor penale!

Praf în ochi, lacrimi de ură-mi cad pe-obraji...
și-au gust de sare.

LACRIMI PE SÂRMA-NGHIMPATĂ

E ziuă și-i frig, condensul de ceață
 împrejmuie temnița urbei sinistre,
Sporovăie voci, gălețile-și varsă
 mizeria nopții la uși, în canistre;
Adulmecă astm dihonii mărunte
 ce-nfundă tușit sălivări iluzorii,
Apelul zvâcnește-n timpane din tâmple
 transpiră asiduu în piele toți porii;
Se urlă, se țipă, se-njură magiștrii
 cu hoți de obârșie, şuți...
Își scriu în volume, memorii miniștrii
 cu bărbile sure, păziți de-arnăuți;

În spații înguste trăiesc laolaltă
 găsiți vinovați vânătorul și prada
Se zbat ca să scape din zeghea vărgată
 la troc, când se face rocada...
Curând se deschide vizeta de hrană
 prin care-i chemat câte unul, cu stemă,
Pe firul cel scurt a primit telegramă
 să dea lămuriri la instanța supremă;
Căci ghimpii de sârmă-nșirați ca pe ață
 în coarda întinsă de cratimi,
Adună-n mărgele condensul de ceață
 să-și schimbe amarul,...cu lacrimi.

BREȘA

Mi se închid și se deschid ferestre
Fereastra mea-i o breșă cât o zi,
Prin rostul ei necazul care este
Sunt obligat să trec, fie ce-o fi!
Fereastra-n sine mărginind o vamă
E-un întretimp, o haltă cu un preț,
Dorind să plec fiind nebăgat în seamă
Am fost întors, că n-am dat vămii șperț;
Mă simt precum un mânz de atelaj
Care-a sărit obstacolul din fort,
Fiindcă m-au dus în spațiul de triaj
Și însemnat pe lista de raport;
Mi se închid și se deschid noi drumuri
Nu-i loc de-ntors, m-așteaptă o depeșă,
Constrâns de timp voi înnopta la turnuri
Să fiu în zori, când se deschide-o breșă
 Pe noua zi, cu rostul ei, bag seamă
 Gândindu-mă ce las în loc de vamă.

ORAȘUL DE STICLĂ

Motto:

„În sticlă de-ți șade făptura...
Osuaru-și va cere prescura!”

Scăldat în lumină orașul
Și-aprinde armura de sticlă,
Structuri din oțel ramforsabil
Spre cerul înalt ne ridică;
E-un campus închis de zăbrele
Cu umbre ce urcă pe deal,
Din nori promoroaca-nveșmântă
Orașul cu iz de santal.

Și umbrele toate se-adună
La locul știut către veci,
Să stea în priveghiul de toamnă
Pe dealul croit de poteci
Acum, la întâi de noiembrie
Prilej au să-ajungă-n prier
S-apuce lumina-nvierii...
Prezumtele cruci din eter;

Chezașe trăirii deplânse
La cripta cu tihnă de lut,
Vor arde-n zadar dumitrițe
Pe jarul de ins nevăzut!
- Ce toamnă, ce zi nenumită,
Ce rit celebrat pentru morți,
Luminile urbei de sticlă
Ne strânge-n osuare... pe toți!

HALLOWEEN

Nemurind prin crizanteme
toamna galben' arămie
Mi-a adus în pragul iernii
frunze, frig, fiori, migrene,
Zvon de vânt, pe cer amurguri
cu hriostoși, bătuți în cuie;

Duhuri împânzesc văzduhul,
magii fug, se trag în lături,
De prin fostele lor case
ipochimene vrăjite
Urcă-n pod, prin țigle zboară
călare pe cozi de mături;

Din povești răsar fantasme,
monștri celți devin strigoi,
Repede se-ascund copiii
cu căpuțul sub perniță,
Învățați să strângă-n mână
cățeluși de usturoi;

Mă-nfior și spun din suflet
rugi creștine, bunăoară,
Pentru frunza arămie
tocmai ce-am gătat doveacul
Curățat de miez să fie,
felinar... pe prispă-afară!

ALBUMUL

Am adunat cuvinte nerostite
De la amici rămași fideli din școală
Într-un album, crâmpiele de viață
Au redeschis cutia mea poștală...

De pe târâmul falselor iluzii
Trag în pustiu șiraguri de gondole,
Știhii de vânt ca-ntr-un taifun lăuntric
M-au învrăjbit cu vorbele frivole

Copilărești, în spațiul ce altminteri
E câmp arid, cu țepi pe sub cămeși,
Înrușinat să nu mai vadă nimeni
Oaza de gând c-a înrodit măceși

Am adunat cuvintele-n buchete
De amintiri să le păstrez ca gir,
Spre-a mistuii stihiiile-mi din suflet
Într-un album... cu iz de trandafir!

TELEGARUL

Adeseori mai ies așa, pe stradă,
Să simt în nas respirul cald al verii,
Din toc să rup un ropot de puzderii,
Scânteii de zvon ca lumea să mă vadă;

Amicii-ntoc priviri c-un iz de greață
Plecați în zori pe-aleea ce-o treziră,
Îmbrățișându-i brațele-mi simțiră
Tristeți mergând grăbite către piață;
Aș vrea să fiu un telegar de ricșă
Printre mașini să zburd spre evadare,
Să schimb din trap cotind la semafoare
Privirea lor abruptă dar, piezișă...
Căci am uitat mirosul primăverii
Și floarea de salcâm de-odinioară
Castanii văd, sunt tunși încât să-mi pară
Tovarăși buni cu tropotele serii
 Plăcută-mi fiind frizura lor, edilă,
 Îmbrățișându-i... brațele-mi simțiră.

AM TRECUT

Am trecut călare râul
 nici pe valuri, nici pe jos,
Pe o undă am pus frâul
 de pe vadul clocotos,
La picioare mi-am pus pinteni
 să înțep în șale fundul
Cărăuș-fiind, de-altminteri
 muntelui peste tot prundul
Rostuind sub mal la grind,
 filigrane de argint;

Am trecut călare codrul
nici pe vânturi, nici pe nori,
Cât am fost fecior de lotru
haiducind la trecători
Ca un șoim zburând pe neamuri
străbătând văzduhul până,
La o măgură cu flamuri
împietrită stând, pe-o rână
Ce vroia să-i dau conjur
ca un nor prelung și pur;

Am trecut călare valea
cu mirosu-i de otavă,
Pe un fir de vânt cât calea
subțirică și jilavă
Undeva pe clin la râul
de pe vadul clocotos,
Unde-am prins unda cu frâul
nici călare, nici pe jos,
Să-i dau drumul peste ape,
murgului... să se adape.

FULG DE DUH

Scăpat fiind din mâna-ți mătăsoasă
Fiindcă-am greșit cu gura mea profană,
Fă-mă iar grâu, în holda cea mănoasă
La moară dus, să mă prefaci în mană!

- Cum poate fi greșeala fără-osândă
Să-mi stea pe ochi cernea ca o batistă
Când m-ai chemat cu vocea-ți moale, blândă,
Și am simțit că inima... ți-e tristă?
Ca să-mi absolv greșeala cu-o speranță
Cerșesc un semn, un licăr, o minune,
Fă-mă opaiț, să tremur după cleanță
Arzând încet, să rup ceva din mine
Și ca un fum mirositor prin duhu-mi
Să mă strecur în aura ta, Doamne,
Undeva-n cer corola dimprejuru-mi
Să mă recearnă iar, să mă întoarne
 Ca fulg de duh, făină de prescură...
 Să fiu iar om, prin cuminecătură.

COLINDUL INIMII

Făurit-am pentru tine
 lănțișoare aurite
Însăilând pe ele pietre
 de onix și de topaz,
La urechile-ți ca floarea-n
 cerceluși din mărgărinte
Ți-ai prins inima să-mi fie
 iconiță... de privaz;
C-a venit vremea cântării,
 glas de turturea se-aude:

- Fii-i iubitul meu, ciorchine
de agrișă în lăptuci,
- O, vai, cât ești de frumoasă...
aș dori să-ntreb, tu, unde-i
Pajiștea cu iarbă verde
și livada cu meri dulci?
- Ascultă-mi glasul, iubite,
gângurit de porumbiță
Ce te-ndeamnă să-i faci roată
ca hulubu-mpăunat,
Să mă prinzi cu mâna dreaptă
stânga să mi-o pui perniță
Și să-mi ciugulești sărutul
de pe buze-nsetoșat;
Nard, șofran și scorțișoară
îți voi fi, loc de stupină
Ca să-ți potolească foamea
sânii-mi calzi cu gust de mere,
Vrednică ca o albină
voi zbura pe zorii zilei
S-aduc mir din lemn de cedru
cu polen de tei și, miere;
- Unde-ai fost, nu te-ai mai duce...
dor de lacrimă, iubire,
Eu cu capu-n a ta poală
undeva la umbră jos,
Prin păr mâna-ți să-mi preumble,
de blesteme să mă vindeci
Fermecat de sunt de alta
cu descântece de-ntors;
Ochii răi să nu mă vadă
și nici eu pe ei, mi-e teamă

Atât timp cât tu zbura-vei
 împrejur, dusă cu treabă,
Fiindcă-s și-alte porumbițe
 gângurind... nu e de șagă!
Gata ochiul să-mi înșele
 ce-i al tău, să fure-n grabă;

- Cât îmi ești de drag. iubite,
 voi rămâne-ntreaga noapte
Și din snopi de crini vom face
 așternut, pernă și pat,
Iezere din ochi să-mi sară
 cu săgeți înflăcărate
Eu, să-ți fiu locul osândeii...
 tu, al nopții condamnat!
Zid de piatră de-ar fi ceasul
 între noi să ne despartă
Ca o mare de neliniști
 peste crini amorezați,
Farul tău, turnul de fildeș
 ne va ține laolaltă
Până-n pragul dimineții,
 împreună-mbrățișați;

C-a venit vremea cântării,
 glas de turturea se-aude:
- Fii-i iubitul meu, ciorchine
 de agrișă în lăptuci,
- O, vai, cât ești de frumoasă...
 aș dori să-ntreb, tu, unde-i
Pajiștea cu iarbă verde
 și livada cu meri dulci?

P.S.

„Voi fi răspunzător, cititorule, dacă nu am reușit să transform bucuria în cuvânt, cuvântul în sărut și sărutul în lacrimă de miere, pe buzele noastre obișnuite cu gustul amar al îndoielii...!“

CUPRINS

CAII ALBI.....	5
TĂCERE MALIGNĂ	5
PRINTRE CICLOPI	6
NU-MI APARTIN	8
TEASCUL.....	9
ZĂBALE.....	10
LA VÂNAT PE BANCHIZE	11
LEGAȚI CU HAM	12
VORTEX POLAR	14
RĂVAȘE NECITITE.....	15
SOLDURI	16
SPUNE-MI IUTE.....	18
ABEL FIIND.....	18
FII RESPONSABIL!.....	21
WISE PUZDERII.....	22
PINII CATEDRALEI	23
CIRCUMFERINȚE	25
PICUR ÎN ȘIR	27
ROBUL PORCAR	28
CU LUNA-N PAT.....	30
DRAGĂ GIOCONDĂ.....	31
DISPENSA DE PROCUR'	32
VIERMII PĂMÂNTULUI.....	33
SURATE	35
PRIGOANA FĂRĂ VESTE.....	35
3617/ 97/ ... 13	36
UN LEU FAIMOS	37
SOARE DE BRONZ.....	38
EVIT.....	39
UNDE CAZI	40
RĂMĂȘAGUL	41

PARACLISUL ÎNDOIELII	43
TÂRGUL DE GÂNDURI.....	45
ZĂPEZILE DE PAȘTE	46
TONURI LA OCTAVĂ.....	47
HRANĂ VIE.....	48
CRĂPĂTURI.....	48
‘ERDE.....	49
IRIȘI DE CENUȘĂ	50
FRUCTE DE CIREȘ.....	52
ZÂMBIND A PLOAIE	53
ORIUNDE.....	54
CUM AȘ PUTEA.....	56
UNDELE LIN	57
LA RUSALII.....	59
PATRAFIRUL.....	60
HORA	60
STRADA.....	62
SCLIFOSITA	63
DIHORUL.....	64
OPROBIUL.....	66
SPRE CRUCEA POPII.....	67
CIFRE, SEMNE.....	67
SCLIPEAM A BAIȚ	68
COSIND PRIN PLOAIE	70
NĂBĂDĂIOS	72
OSÂRDIA.....	73
LINUȚ, LIOARĂ.....	74
LA CRĂȘMĂ-I SCUMP	75
HIPNOZA	76
ÎN APE.....	77
CU TRECEREA-MI	78
IDEOGRAMA MINȚII	80
CUPTORUL BUZELOR	81
CATHARSIS	82

JUGUL.....	83
MĂRȘĂLUIND.....	85
APELUL LA CURTE.....	86
DREPTATEA CAILOR.....	87
LACRIMI PE SÂRMA-NGHIMPATĂ.....	88
BREȘA.....	89
ORAȘUL DE STICLĂ.....	90
HALLOWEEN.....	91
ALBUMUL.....	92
TELEGARUL.....	92
AM TRECUT.....	93
FULG DE DUH.....	94
COLINDUL INIMII.....	95
DE ACELAȘI AUTOR:.....	102

DE ACELAȘI AUTOR:

- *Armonie divină*, poezii, Editura Călăuza v.b., Deva, 2010;
- *Îngerii nopții*, poezii, Editura Prod Com SRL, Târgu-Jiu, 2010;
- *Interferențe*, poezii, Editura Karina, Deva, 2012;
- *Pasărea Paradis*, poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
- *Fulgere în oglinda sufletului*, poezii, Editura Karina, Deva, 2013;
- *Lumina umbrelor*, poezii, Editura Emma, Orăștie, 2014.

Autorul aduce mulțumiri:

- domnului profesor Gheorghe Firczak, deputat de Hunedoara,
- domnului colonel în rezervă Vasile Țonea, consilier local la Primăria Deva,
- doamnei Maria Alina State, administrator la SC Avis Collection SRL,

care, prin generozitatea și dragostea arătată față de literatură, au facilitat apariția acestui volum de versuri.

Definiți ca zbor de astră
tri-unici creați anume
Vom primi număr și nume
pe o marmoră albastră;

Epitaful plin cu cifre
măsluite-n paradisuri,
Va ciopli din carne-nscrisuri
împietrite-n hieriglife

Pe un postament presemne,
spălăcit de ploi și vânturi,
Să ne șteargă dintre rânduri...
amintirile eterne!

ISBN : 978-973-1700-92-2

9 789731 700922